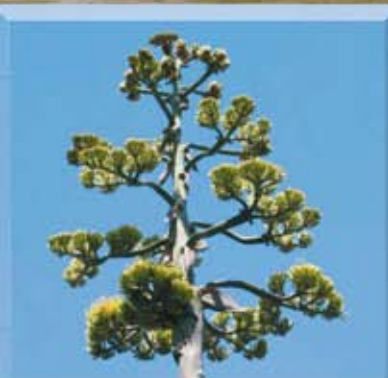

Új Város

Élő gyémánt

A mexikói El Diamante városka

A VÍZ AZ ÚR?

Nyári számunkban hirdettük meg segélyakciónkat az árvíz sújtotta romániai Ótelekre. Erről érkezett az alábbi két beszámoló.

Ami fogadott: több mint 200 ház teljesen összedőlvé; a templom körül talán 5-10 maradt épen, melyeket nem rongált meg a víz. De a katasztrófa másnapján már ott volt a Magyar Katolikus Karitás és az érdi Egymásért Alapítvány gyorssegélye: élelmiszer, matrac, pokróc...

Felhívásunkra júliusban egymást követve három csapat indult útnak, hogy segítsen az értékmentésben. A feladat sokrétű volt: leszedni a még használható tetőcserepet, a jó gerendát, a még álló falakból kiszedni az egy-két éve beépített új ablakot, mielőtt jön a dózer, a markoló, és egy élet munkája, a valamikor meleg családi fűszek az árvédelmi töltés része lesz. A sufniiban, a félig leszakadt ólban meghúzódó idősebbek a máltaiak által üzemeltetett ingyenkonyhához bandukoltak a rekkenő hőségben...

A megye egyetlen magyar iskolájában kaptunk szállást. Talpai Gábor az újjáépítés közvetlen irányítója mutatja, hol a leg-sürgősebb a munka. A Karitás zugligeti cserkészeivel vállvetve sötétedésig tart a munka. Az épen maradt házakba behív-nak: „Hozzánk jöjjenek fürödni, legalább egy kis frissen fejt tejet fogadjanak el...” Másnap aztán láttuk, hogy az egyik idősebb gazda, akinek előző nap segítettünk, most ő segít a szomszédjának. A bizalom, a szeretet egy nap alatt kivirágzik.

Prokopp József – Budakeszi

Olvastam a felhívást, felvettem a kapcsolatot Prokopp Józseffel és egyetemista társaimmal, Gergely Gáborral és Dudás Lacival. Néhány napot töltöttünk Óteleken, hogy konkrét módon szerethessük az ott élő embereket.

Új Város 2006. ELŐFIZETÉS

Kedves Előfizetőnk!

Szeretnénk felhívni a figyelmét, hogy egy év után ismét esedékes lett az előfizetések megújítása, amennyiben Ön januártól decemberig rendelte meg az Új Várost.

Reméljük, az elmúlt időszakban megszerette lapunkat, és élve az előfizetés megújításának lehetőségével, szeretné továbbra is otthonába kapni. Nem kell más tennie, mint a mellékelt csekken befizetni 4000,- forintot, vagy átutalni az összeget az OTP Bank Rt 11705008-20434836 számú számlájára.

Annak érdekében, hogy előfizetése folyamatos legyen, kérjük, az előfizetési díjat 2005. december 31-ig fizesse be.

2006-ra egyéves előfizetés megújítása: **4000,- Ft**

2006-ra féléves előfizetés megújítása: **2000,- Ft**

A támogatói előfizetés összege: **7000,- Ft**

Talán köztudott, hogy lapunkat sok magyar olvassa a határainkon túl is. Az igény erre lényegesen nagyobb, mint ahogy ezt a pénzügyi keretek megengedik. Előfordul, hogy a havi költségvetés egy hazai család vagy egyedülálló nyugdíjas számára sem teszi ezt lehetővé. Mindazok, akik a támogatói előfizetést vállalják, nagylelkűségükkel egy itthoni vagy kárpátaljai, erdélyi vagy vajdasági példány megjelenését teszik lehetővé.

Köszönettel: a szerkesztőség

Sok fájdalmat láttunk, összedőlt utcákat és reményvesztett arcokat. Sok mindenben a hasznukra tudtunk lenni... A fizikai segítség mellett, talán másképp is... Nagyon szép kapcsolat alakult ki a helyekkel, volt bőven alkalmunk beszélgetni velük, beleláthattunk életükbe. Nagyon jól esett, hogy bizalmukba fogadtak minket. Az egyik hölgy a háza bontásánál odaadta a pénzét Lacinak, hogy vigyázzon rá – pedig nem kis összegről volt szó. Sok szeretetet adtunk és kaptunk.

Csáki Pál – Szeged

Mára az értékmentés, a konkrét fizikai segítség befejeződött. Alapozzák a tőpusterv szerinti új házakat. Az árvíz előtti napokban tartott helyi népszavazás eredményeként a 800 fős falu 2006 januárjától önálló település lesz.

Temes megyének ebben az iskolájában nincs vízvezeték, nemhogy számítógép. Az óvoda használhatatlan. Polgármesteri hivatal sincs. Pedig a cél, hogy a környező falvak szórvány magyarsága itt tanulhasson...

Korábbi felhívásunk az iskola és az óvoda támogatására folyamatosan él. Jó lehetőség ez, hogy éljünk, hogy szeretet legyünk, hogy építsük a szeretet civilizációját.

Olvasóink észrevételeit, tapasztalatait, egy-egy cikkel kapcsolatos gondolatait rovatunkban szívesen leközzöljük – a terjedelmi korlátokat figyelembe véve.

Címünk: ujvaros@fokolare.hu

Új Város

Közéleti kiadvány ISSN 0865-0829

A Fokolare Mozgalom lapja (www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25. Számjelszám: 11705008-20434836

Felétős kiadó: Tóth Ildo

Szerkesztőségi cím: 1163 Budapest, Kistelepy u. 54.

Telefon: 328-0785. Fax: 403-5400. E-mail: ujvaros@fokolare.hu.

Felétős szerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Arany Krisztina, dr. Bakacsi Viktória, Fábrián Zsuzsa, Fábri Andzsej, dr. Ferentzi Éva, dr. Frivaldszky János, Himmer László, Hortoványi Emőke, Horváth Viktória, dr. Kiss Imre, Körmendy Klára, Lelczovszky Tünde, Maucha Kriszta, dr. Óvári László, Rieth Zsuzsanna, Smohai Ferenc, Sudár Balázs, Tóth Judit, Tóth Pál, Vízslóly László

Nyomdai előkészítés: Roko Art Bt

Nyomtatás: Kapitális Kft. Debrecen. Felétős vezető: Kapusi József.

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Svjat**. Cseh Köztársaság: **Novo mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nowe Miasto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Létvánia: **Naujosis Miestos**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Vürld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hirlap üzletág

Előfizethető a Kiadóndi

Éves előfizetési díj 2005-re: **3600 Ft** Támogatói előfizetés: **6000 Ft**.

AZ EGYETEMES TESTVÉRISÉG SZOLGÁLATÁBAN

- Az Élet igéje**
- 4 Az „ellentmondás jele”**
- Társadalom**
- 6 A 60 éves ENSZ – megújulásra várva**
- 8 Az abortusztablettával más lesz?**
- Máriapolik**
- 10 Élő gyémánt**
- Előttünk jártak**
- 12 Roger testvér**
- Kultúra**
- 14 Építészet Isten dicsőségére**
- Családi műhely**
- 16 Árnyékok és fények**
- 17 El lehet felejtteni a sértéseket?**
- Életük tanúságával**
- 18 Az emberiség szolgálatában**
- Fiatalok**
- 20 Aranyszabály Bükkzsércen**
- Óvodától egyetemig**
- 22 Játék, játékosság, tanulás**
- Megkérdeztük**
- 24 Miért nehéz a valóságban élni?**
- 25 Sport és agresszivitás**

KÖZEL 50 ÉVE ANNAK, hogy Chiara Lubich és a Fokoláre Mozgalom társalapítója Pasquale Foresi atya vágyából megszületett az első olasz Új Város újság, a Città Nuova. 1956. július 14-én jelent meg az első szám 70 példányban, stencilezett formában, és azon a Máriapolin kezükbe is vehették az olvasók.

Ma az olasz nyelvű újság példányszáma meghaladja a 60 ezret, és teljes egészében színes. De a legalapvetőbb jellemzők – amelyek egyetlen inspiráló szikrából születtek – semmit nem változtak.

Guglielmo Boselli, aki az újság születésétől fogva szerkesztőként, majd haláláig sok-sok éven át igazgatóként dolgozott a lapnál, így emlékszik vissza a megtett útra:

„Azt szerettük volna, hogy legyen egy lapunk, ami segít egynek érezni magunkat, és olyan híreket ad közre, amelyek a közöttünk terjedőben lévő új életről, új kultúráról szólnak. Szerettünk volna lelki táplálékot nyújtani, hogy a bennünket meggyújtó lángot élőn tartsuk minden olvasóban. Egyidejűleg megszületett az igény, hogy új módon értelmezzük a tényeket, az eseményeket, mivel elköteleztük magunkat az emberi, a társadalmi és a kulturális problémák megoldásában.

Kezdetől fogva értékes eszközévé lett ideálunk terjesztésének is, ha az élet tanúságtétele megelőzte a szavakat... Ebben az esetben biztosak lehettünk a hatásban, mert a „címzett” maga is megbizonyosodhatott arról, hogy valami értékeset kapott. Azóta sok év telt el, és azt mondhatjuk, hogy manapság a személyes tanúságtétel még értékesebb. Hiszen, a jelenleg rendelkezésre álló kommunikációs eszközök bőségében, sokan nem értik meg az általunk közvetített üzenet jelentőségét és aktualitását, hacsak nem látják már megélve, már megvalósulva.

Ha az újság el tudja érni célját, akkor az nektek köszönhető, akik előfizetői és még inkább terjesztői vagytok. Nektek, és a ti erőfeszítéseiteknek köszönhetjük, hogy minden országban függetlenek vagyunk a politikai és gazdasági vezetéstől, és így hallgathatjuk a hangunkat. Úgyhogy nektek szól az elismerés és a hála.”

Guglielmo ezt tanácsolta a terjesztőknek – akár a régebbi, akár a nemrég bekapcsolódó munkatársaknak: „Ne folytassunk sajtópropagandát! Egy-egy előfizetés az őszinte kapcsolatból szülessen, ne pedig egy pillanatnyi, véletlenszerű találkozásból, hogy a lelki közösségnek, a tanúságtételnek, a közösen vállalt elkötelezettségnek a gyümölcse legyen.”

Ezek a ma ugyancsak értékes gondolatok nem ösztönöznek-e minket is, hogy megismertessük az Új Várost, mind szélesebb körben? Mert rendszeresen forgatva kellő bátorítást nyújt a kitartáshoz a hétköznapi nem kis nehézségei közepette. Érdemes hát hónapról hónapra, elejétől a végéig átolvasni.

Az a szikrányi öröm és fény, amit sikerül fellobbantanunk mások értelmében és szívében, azzal, hogy az Új Város gondolatait olvassák, megér némi áldozatot! Legyünk teljesen biztosak efelől!

Egykor valaki vette a bátorságot, és minket győzött meg, hogy érdemes előfizetni az Új Városra. Most rajtunk a sor, próbáljuk meg! Nem lesz túl nehéz talán.

Az új előfizetők most ráadásul 10% kedvezményt kapnak a novemberi-decemberi kampányidőszakban.

Mindenkinek szorgalmas vetést és eredményes aratást kívánunk!

Az Új Város szerkesztőse

AZ „ELLENTMONDÁS JELE”

Chiara Lubich

A hegyi beszéd, mely Jézus nyilvános működésének kezdetén hangzik el, a nyolc boldogsággal kezdődik. Ebben a hónapban a harmadik boldogságra összpontosítjuk figyelmünket.

„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.”

Ki szelíd? Aki nem izgatja fel magát a rossz láttán, és nem hagyja, hogy elragadják az indulatok. Képes arra, hogy uralja, féken tartsa reakcióit, különösen haragját, dühét. Szelidségének azonban semmi köze a gyengeséghez vagy a félelemhez; és nem huny szemet a rossz felett, nem is vállal cinkos-ságot vele. Ellenkezőleg, ez a szelidség nagy lelki erőt kíván, mely nem haragra és bosszúra, hanem a mások iránti tiszteletteljes, határozott és higgadt viselkedésre vezet.

A boldogságok között említett szelidséggel Jézus a provokáció egy új fajtáját indítványozza, azt, hogy tartsuk oda a másik arcunkat is, hogy tegyünk jót azzal, aki rosszat tesz nekünk, hogy adjuk oda a köntösünket is annak, aki a ruhánkat kéri... Így lehet a rosszat a jóval legyőzni. Akik így élnek, azoknak Jézus megígéri, hogy „övék lesz a föld.”

A föld örökségének ígérete egy másik hazára is utal. Arra, amelyet Jézus az első és utolsó boldogságban a „Mennyek Országának” nevez: az Istennel való életközösség, a vég nélküli élet teljessége ez.

Már itt a földön boldog az, aki szelíd, mert már most megtapasztalja, hogy meg tudja változtatni a világot maga körül, elsősorban kapcsolatait átforgatásával. Egy olyan társadalomban, ahol sokszor az erőszakos, pimasz és másokat elnyomó magatartás dominál, az ilyen ember az „ellentmondás jele” lesz, árad belőle az igazság, a megértés, a türelmesség (tolerancia), a kedvesség, a mások iránti tisztelet.

A szelíd ember, miközben egy igazságosabb és igazabb – evangéliumi – társadalmat épít, felkészül arra, hogy örökségül kapja a Mennyek Országát, hogy az „új ég és új föld” polgára legyen.

Ahhoz, hogy élni tudjuk ezt az életigét, elég, ha megnézzük, hogyan élt Jézus. Ő azt mondta: „Tanuljatok

Francesco Conzatti

tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.”¹ Tanításában a szelidséget a szeretet jellemzőjeként mutatta be. Az igazi szeretet ugyanis, amelyet a Szentlélek áraszt a szívünkbe: „öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelidség, önmegtartóztatás”².

Igen: aki szeret, nem idegeskedik, nem siet, nem sért meg másokat, nem szitkozódik.

Aki szeret, uralkodik magán, kedves, szelíd és türelmes.

Az egész Evangéliumot áthatja a „szeretet művésze”, amit sok kisgyermek is megtanult. Tudom, hogy egy különleges dobókockával játszanak, melyet „szeretet-dobókockának” neveztek el. Minden oldalán egy mondat áll arról, hogy Jézus tanítása alapján hogyan szerethetünk: mindenkit szeretek, kölcsönösen

szeretjük egymást, elsőként szeretek, eggyé válok a másikkal, Jézust szeretem a másokban, szeretem az ellenségemet. Reggel dobnak vele, és megpróbálják életre váltani, ami azon az oldalon áll. Elmesélik a tapasztalataikat is.

Egyik nap a hároméves caracasi Francesco édesapja bosszúsan érkezett haza, mert összetűzésbe került egy munkatársával.

Feleségének is elmesélte a történeteket, mire ő is megharagudott az illetőre. Francesco ekkor odavitte hozzájuk a kockáját, és ezt mondta: „Dobjatok a szeretet-dobókockával!”

Dobtak egyet. A kocka felső oldalán ez állt: „szeretem az ellenségemet”.

A szülők megértették...

Ha jobban belegondolunk, észrevevessük, hogy vannak olyan emberek, akik csodálatos szelidséggel élik meg hétköznapjaikat.

Több nagy személyiségnél láttuk, akik már elhagyták ezt a földi világot – mint II. János Pál, Kalkuttai Teréz anya, Roger Schutz –, belőlük olyan mértékben áradt a szelidség, hogy hatással voltak a társadalomra és a történelemre, példaként járva előttünk.

**„Boldogok a szelídek,
mert övék lesz a föld”**

(Mt 5,5)

¹ Mt 11,29

² Gal 5,22

HELYES A DÖNTÉS...

2005-ben teljesült nagy álomom: felvettek pszichológia szakra. Szerettem volna minél előbb megismerni leendő évfolyamtársaimat, és fontos meg érdekes információkat beszerezni, ezért döntöttem úgy, hogy részt veszek a gólyatáboron, a rémhírekben hallott veszélyei ellenére.

A szobabeosztást előre elkészítették, oda kellett mennünk, ahova a szervezők irányítottak. Így kerültem egy szobába négy lánnyal. Eleinte meglepődtem, hogy ez azért kicsit furcsa, de megnyugtattam magam, végül is tökéletesen mindegy, milyen neműekkel lakom, ha élem a „szeretet művészetét”, meg egyébként is, erős vagyok, és úgysem lesz semmi baj. Ráadásul az a néhány fiú, aki részt vett még a gólyatáborban, kifejezetten örült a koedukált szobabeosztásnak. Nem nagyon akartam átszervezést kezdeményezni, mert mindenkinek jó volt ez így, és különben

is, sokkal kényelmesebb hallgatni az ilyen helyzetben.

Beszéltem szüleimmel, ők viszont tiltakoztak ez ellen a szobabeosztás ellen, és azt mondták, vagy csináljak valamit, hogy a helyzet megváltozzon, vagy menjek haza. Én magam meg attól tartottam, hogy kényelmetlen helyzetbe kerülhetek. Aztán eszembe jutott, hogy miért nem hívom fel az egyik nagyon jó barátomat, akiben teljesen megbízom én is, szüleim is. Tudtam, hogy hozzá fog segíteni a helyes megoldáshoz.

Smohai Máté

Azt mondta, hogy nem jó az ilyen szoros fizikai közelség különböző nemű, ismeretlen emberek közt. Ha tennék valamit az ügy érdekében, az a többieknek is pozitív lenne, még ha nem is tudják. Tehát jól gondoljam meg, nézzek önmagamba, beszéljem meg ezt Istennel.

Ha eleinte nehezen is, de rászántam magam. Szóltam csoportvezetőmnek, hogy nem szeretnék négy lánnyal aludni. Meglepően megértő volt, pedig ő találta ki a szobabeosztást, jobb csoportépítési céllal. A lán-

nyok is szívesen belementek, és néhányan elárulták: ők is jobbnak látják, ha külön alszunk. Sőt, a tábor végén az egyik fiú csoporttársammal nagyon jól beszélgettünk erről. Azt hittem róla, hogy lelkiileg sivár, és úgyse tudunk normálisan kommunikálni. Nagyon megtetszett neki ez a hozzáállás, hogy nekem fontos a kapcsolatok tisztasága.

Smohai Máté

AZ IGAZI VIZSGA

A legutóbbi vizsgaidőszak alatt került sor az egyetemen a két évet magában foglaló szigorlatomra, aminek sikere a következő év minden tárgyának az előfeltétele. A felkészülés persze mit sem ér, ha nem tudja az ember megfelelő módon előadni tudását. Ennek az „előadásnak” a mostani esetben sokkal nagyobb volt a tétje – mivel utóvizsgáról volt szó.

Amikor a hallgatók összeülnek a szóbeli előtt, mindegyiküknek megvan már a kis terve, például előbb megy, hátha még nem fáradt a vizsgáztató, vagy később, mert akkor még át tudja nézni az anyagot. Nekem viszonylag gyorsan el kellett ér-

nem a vonatom a vizsga után, emiatt én is mehettem volna úgy oda, hogy „engedjetelek előre, ti majd később úgyis sorra kerülnétek...”. Lehet-e azonban, ilyen kiélezett helyzetben is a másokra figyelni? – tettem fel magamnak a kérdést. Mi lenne, ha nem én lennék a középpont, hanem megpróbálnék teljesen másokért élni?

Mindjárt adódott is lehetőségem, hogy ezen elhatározásomat gyakoroljam. Volt ott egy srác, aki nagyon tartott ettől a vizsgától, mert már egy évet ki kellett hagynia emiatt, és nagyon rossz emlékei voltak a vizsgáztatóról. Vele próbáltam sokat beszélgetni, teljesen a gondjaiban élni,

valamennyire levenni a terhet a válláról. Amikor bement, elkezdtem érte imádkozni, nem azzal foglalatostkodni, hogy még valamit én is átnézzek az utolsó pillanatig. Nem sokszor éreztem azt, hogy ennyire őszintén tudom másokért kérni Istent!

Az eredmény: jó tételt húzott, és hihetetlen gördülékenyen adta elő, hármassal ment át, amit nem is gondolt volna előtte.

A történet akkor lenne teljes, ha én is átmentem volna? Lehet, de így újabb lehetőségem van arra, hogy Isten útjait keressem, akár halasztanom kell, akár máshol folytatom a tanulást, akár munkát keresek.

Göbel Gergő

Szeptember közepén New Yorkban ültek össze az állam- és kormányfők 147-en, hogy közös megegyezésre jussanak, hogyan lehet az ENSZ működését megújítani, még hatékonyabbá tenni. A csúcsstalálkozó eredményei messze elmaradtak a várttól, ám továbbra is kiemelt cél marad a szervezet szerepének megerősítése.

A 60 ÉVES ENSZ – MEGÚJULASRA VÁRVA

SOKAK KIMONDATLAN VÉLEMÉNYÉT fogalmazta meg Kofi Annan, az ENSZ főtitkára, amikor kételkedett a Biztonsági Tanács reformjavaslatainak gyors elfogadásában.

A megújulásról szóló hivatalos dokumentumok két egymással összefüggő tervet indítványoztak. Tartalmi kérdésekben az első meghatározza az ENSZ három működési területe – a béke és biztonság, a fejlődés és az em-

beri jogok – közötti szoros kölcsönös függőséget. A másik terv pedig e területek különböző szerveinek működési módját és hatáskörét fogalmazta meg. Ide csatlakozott Kofi Annan főtitkár javaslata, aki a genfi Emberi Jogi Bizottság helyébe egy új tanács felállítását indítványozta. Ebben két újdonság található: egyrészt egy állandó szervezet létezése szükség esetén biztosítani tudná a gyors fellépést, másrészt pedig ebbe a bizottságba olyan államokat lehetne beválasztani, melyek következetes fellépést tanúsítanak az emberi jogok hazai és nemzetközi kérdéseiben.

A közgyűlés és a gazdasági tanács szerepének megerősítését célzó javaslatok viszont meglehetősen erőtelnek voltak. A hivatalos nyilatkozatok általánosságain túl hiányozni látszik a mélyen szántó reformokat célzó politikai szándék. Hogy az ENSZ szinte mindenki által kívánatosnak tartott egyensúlyt teremtő szerepe érvényesülhessen, ahhoz mindenek előtt új, vagy legalábbis megújult politikai és gazdasági eszközök alkalmazására lenne szükség. Bár a XXI. század elejének nemzetközi fejleményei az ENSZ reformjának szükségességét egyértelművé tették, mégsem várható, hogy a reform-javaslatokat egyhamar elfogadják. Ugyanis az ENSZ működésének hatékony tétele – például az ENSZ Biztonsági Tanácsa tagjainak ki-

SEGÉLYEKEL NEM LEHET LEGYŐZNI A SZEGÉNYSÉGET

Az ENSZ 2000-ben célul tűzte ki, hogy 2015-ig csökkenteni fogják a szegénységet a Földön. Idén készült el az első mérleg az eredményekről. Interjú Lorna Golddal, aki az írországi Trocaire civil szervezet politikai elemzője, és egyben a közösségi gazdaság nemzetközi bizottságának tagja.

Öt év elteltével Ön szerint melyek az elért legjelentősebb eredmények?

A 2000-ben megfogalmazott célkitűzés már önmagában fontos eredmény volt, mert aláhúzta az emberi méltóság és a globális igazságosság iránti közös felelősségünket. Ezen túl világossá tette, hogy a globalizációs folyamatokkal a szegénység leküzdését kell megcélozni. Az eddig megtett lépések azonban túlságosan kevésnek bizonyultak. Sok esetben a folyamat inkább negatív, ahogy azt *Jeffrey Sachs* professor tanulmánya is világossá tette. Még a rendkívül gyorsan fejlődő ázsiai gazdaságban is csak korlátozott eredményeket érnek el a szegénység visszaszorításának terén, mint például az egészségügyben és a környezet fenntarthatóságában. Nyugat-Ázsiában növekszik a szegénység és visszatért a malária, terjed az AIDS. Mindehhez Délkelet-Ázsiában társult még a cunami katasztrófája. Latin-Amerikában a szegénység nem olyan nagy mérvű, mint Ázsiában, viszont nagyon lassan csökken. A legsúlyosabb válság Afrikában van, ahol az elsődleges cél felére csökkenteni a napi egy dollárnál kevesebből megélni kényszerülők számát. A jelenlegi ütemezéssel ez 2147-re

várható, nem előbb. Attól lehet tartani, hogy ha a nemzetközi közösség nem változtat alapvetően a hozzáállásán, az öt éve kitűzött célt nem fogja elérni.

A fejlődésre szánt adományok önmagukban nem elegendők a szegénység leküzdésére. Hogyan lehet reálisan kezelni a piac és fejlődés, a tőke és fejlődés viszonyát?

Természetesen, egyedül a pénzügyi támogatás nem eredményez fejlődést, de azért nagyon fontos. A kormányok növelni kezdték a nemzetközi segítségre szánt összegeket; Az Európai Unió újból megcélozta a GDP fejlődésre szánt 0,7%-át. Egyértelmű jele ez a szegény országokkal vállalt szolidaritásának. Azonban a gyűjtésnél lényegesen nagyobb erőfeszítést kíván a segélyek hatékony felhasználásának biztosítása. Arra lenne szükség, hogy a fejlődő országokban a kormányok hatékonyan intézzék a pénzügyeket, képesek legyenek felszámolni a korrupciót, összehangolni a különböző segélyakciókat.

Ám a segítség, ahogy Ön is mondja, nem elegendő. Központi kérdés a nemzetközi kereskedelem reformja és a szegény országok külföldi adósságának eltörlése is. Meg kellene újítani a közösség agrárpolitikáját. A mezőgazdasági termékek elárasztyják a szegény országok piacait, és ezzel ellehetetlenítik a helyi termelést. Közben a rendkívül szigorú egészségügyi előírások megakadályozzák ezen országok mezőgazdasági exportját.

bővítésével – mélyreható nemzetközi politikai változásokat vonhatna maga után. A nemzetközi közösség tagjainak többsége viszont óvakodik megtenni ezeket a radikálisnak tűnő lépéseket. Másrészt, például a költségvetés reformját nem lehet elodáztatni, ha a szervezet segélyprogramjaitól valódi eredményt várnak el a tagállamok. Nem kevés elemző véleménye szerint az elmúlt évtizedekben elfogadott ENSZ programok Afrika egyes területeit már „kis Svájcá” változtathatták volna, a valóságban azonban nagy részük a minimálisan szükséges javulást volt csak képes elérni egy-egy segélyezett ország esetében. Nem véletlen, hogy sok ország vezetői elégedetlenek az ENSZ tevékenységével. A rossz hatékonyság mellett hiányzik az ENSZ döntéshozatalának kapcsolata azon fórumokkal – például parlamentekkel, önkormányzatokkal és civil szervezetekkel –, amelyek elő tudnák mozdítani az ENSZ demokratizálását, munkájának hitelességét.

E súlyos gondok láttán sok ENSZ-elemző a szervezet fenntartá-

Az elmúlt napokban sok államfő emlékeztetett rá: „az ENSZ nem azért jött létre, hogy a mennyországot a földre hozza, hanem hogy megakadályozza, hogy a föld pokollá váljon”.

1945. október 24-én, a második világháború romjain született meg az ENSZ, amikor az 51 tagállam elfogadta az alapszabályzatot. Ma 191 tagországa van, és sok belső feszültség jellemzi, a korrupciós botrányoktól, a közömbösségen át, a fojtogató bürokráciáig.

AZ ENSZ ÉS AZ ÚJ EMBERISÉG MOZGALOM

Az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsa a civil szervezetek között tartja számon a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó Új Emberiség Mozgalmat, melyet 2005. januártól felvett a Tanács I. kategóriájú szervezetei közé. 1987 óta a Mozgalom jelenlétét főleg gazdasági vonatkozású, a fejlődéssel, a vállalkozások társadalmi felelősségével és a közösségi gazdaság által inspirált gazdasági etikával foglalkozó dolgozatok benyújtása jelezte. Új gondolataival és benyújtott dokumentumaival az egészségügy és a család szekcióban szintén fontos tevékenységet folytat. A genfi Emberi Jogi Bizottságban a fejlődéshez való jog, valamint a nemzetközi terrorizmus kérdésében sikerült kifejeznie véleményét.

Az ENSZ 2005-öt nemzetközi sportévnék nyilvánította, amelynek keretében az Új Emberiség Mozgalom májusban éppen Genfben szervezett színvonalas konferenciát.

sának értelmét vitatja. Valóban, ha a tagállamok kormányaiból hiányzik a szükséges politikai akarat és elkövettség a reformokra, vagy nem rendelkeznek elfogadható elképzelésekkel az ENSZ jövőjét illetően, akkor a szervezetet látszat-létezésre ítélik. Ezért jelentős ma az alulról jövő kezdeményezések szerepe. A tagállamok politikai mérlegelése nem hogy a gyors reformot nem teszik lehetővé, hanem az ENSZ jövőbeli szerepére sem adnak egyértelmű választ. A XXI. század kihívásaira azonban egy nagy nemzetközi szervezet nélkül, amely lehetővé teszi a globális problémák közös átgondolását, nemigen lehet válaszolni. A világnak ma drámai módon szüksége van egy minőségileg megújult, hatékony és hiteles ENSZ-re.

*Marco Aquini
és Szemerkenyi Réka nyomán
összeállította: Vizsolyi László*

AZ ABORTUSZ- TABLETTÁVAL MÁS LESZ?

Sudár Imre

A tableta megjelenésével ismét előtérbe került az abortusz kérdése. Mit kell tudnunk erről a terhességmegszakításról?

AZ ABORTUSZ KÉRDÉSE ma szélsőségesen megosztja társadalmunkat, két pólus küzd egymással. Vannak, akiknek a megfogant emberi élet elpusztítását, másoknak egy probléma műtéti megoldását jelenti. Ez utóbbi felfogás hívei megkísérlik kijelölni azt az életszakaszt, amelytől kezdve a magzat rendelkezik a későbbi egyed tulajdonságaival, s azt állítják, hogy előtte az abortusz nem emberölés.

Ma azonban, amikor már egy sejtől élő egyed lehet klónozni, nem lehet azt állítani, hogy egy megfogant petesejt nem rejti magában a teljes egyed. Pár hetes korában már ultrahanggal nézzük a magzat működő szívét, egy másik ugyanolyan korú magzatról pedig igyekszünk azt állítani, hogy az még nem ember?

Ebbe a helyzetbe érkezett a tablettás abortusz lehetősége. A tableta a terhesség első hét hetében hatásos: olyan folyamatot indít el, amely a magzat elhalásához vezet. Egy második, más összetételű tableta hatására, melyet az anya 48 órával az első után vesz be, a méh összehúzódik, és az elhalt magzat kilökődik.

Ezzel több szempontból is a tablettás módszerre irányult a figyelem. Egyrészt a kórházi személyzet végrehajtóból inkább asszisztenssé válik. Másrészt kiküszöbölhető a ritkán előforduló, de akár halálhoz is vezető méhfalátfűródás, a gyakoribb koraszülés vagy a meddőség.

Azok a remények azonban, amelyek elsősorban a laikusokban ébredtek a tableta megjelenése kapcsán, mégsem teljesen megalapozottak. A szakmai szervezetek az előfor-

dult halálos vérvesztések, vérmérge-
zések miatt – de még a forgalmazó
cég is – alkalmazását csak kórházi
megfigyelés mellett javasolják. Hiú
az a remény, hogy ezt is be lehet ven-
ni otthon, mint bármilyen más tab-
lettát. Sok a kizáró ok, s a nők szá-
mára fájdalommal és görcsrel jár az,
ami korábban altatással történt. Rá-
adásul az esetek 15%-ában szükség
van még az abortusz hagyományos
befejezésére is, annak minden hátrá-
nyával, de dupla rizikóval.

Az attól való félelem, hogy most
megugrik az abortuszok száma,
nem tűnik megalapozottnak. Egyik
fő oka, hogy igen gyors döntést kí-
ván a pároktól, hiszen a rendelkezés-
re álló hét hétből általában négy
már eltelik, mire a kérdés egyáltalán
felmerül.

Ezek után mit is gondoljunk a
módszerről? Az egyházak elutasít-
ják, mivel éppolyan abortusz, mint
a műtéti. Ha eltekintünk a hittől –
hiszen a társadalom jelentős része
nem hívó –, akkor is elfogadhatat-
lan: hiszen egy emberi lény elpusztí-
tásáról van szó. Ezen a tényen sem-
miféle jogi csúrcsavar nem változ-
tat.

Van még egy nagyon fontos szem-
pont is, amiről nem szívesen beszél-
nek. Ez pedig az anyák szociológiai
helyzete a folyamatban. Azok az
apák, akik eddig is elvárták, hogy
társaik a veszélyes műtétnek kite-
gyék magukat, most még inkább

*A világon évente
kb. 45-60 millió magzatot
ölnek meg művi
abortusszal, majdnem
a felét törvényes úton.
Magyarországon
fél évszázad alatt közel
6,5 millió abortusz
történt.*

*A magzat nem „valami”,
hanem „valaki”.*

CV (3)

nyomást fognak gyakorolni a látszó-
lag egyszerűbb módszer miatt. Az
egészségügyiek is felszabadulnak a
végrehajtás terhe alól, hiszen a tab-
lettát a nő veszi be. A nők viszont,
akik közül sokan eddig is nagyon
nehezen határozták el magukat
(sokszor teljesen magukra is marad-
va), eddig a hagyományos döntés
„jutalmaként” altatásban estek túl a
beavatkozáson. Most viszont beve-
szik a tablettát, és utána napokig
nem történik semmi, de a folyamat
már visszafordíthatatlanná vált.
Együtt kell élni azzal, hogy „megöl-
tem a gyermekemet” és már nem te-
hetek semmit.

Mit is tehetünk mi ebben a hely-
zetben? A társadalomnak össze kell
fognia a várandós anyák és a ház-
párok felvilágosításáért, majd meg-

segítéséért. A legfontosabb minden-
kiben tudatosítani az élet értékét.
Meg kell teremtenünk az anyagi biz-
tonság és megélhetés társadalmi fel-
tételét, hogy ne ezek hiánya kény-
szerítsenek ki döntéseket. Szükség
van a természetes fogamzásgátlás
minél szélesebb körű elterjesztésére
is.

Az élet Isten ajándéka, öröm, új
remény esélye. Az elpusztításához
semmilyen módon nem járulhatunk
hozzá! Keressük meg azokat, akik
nehéz helyzetükben magukra ma-
radtak, hogy szerető támogatásun-
kon és konkrét segítségünkön ke-
resztül megtapasztalhassák Isten
szeretetét.

Szerzőnk az ausztriai Oberwart (Felsőőr) kórházának aneszteziológus
és intenzívterápiás orvosa.

*Az emberi petesejt
mikroszkopikus képe.*

Az RU-486-os készítményről

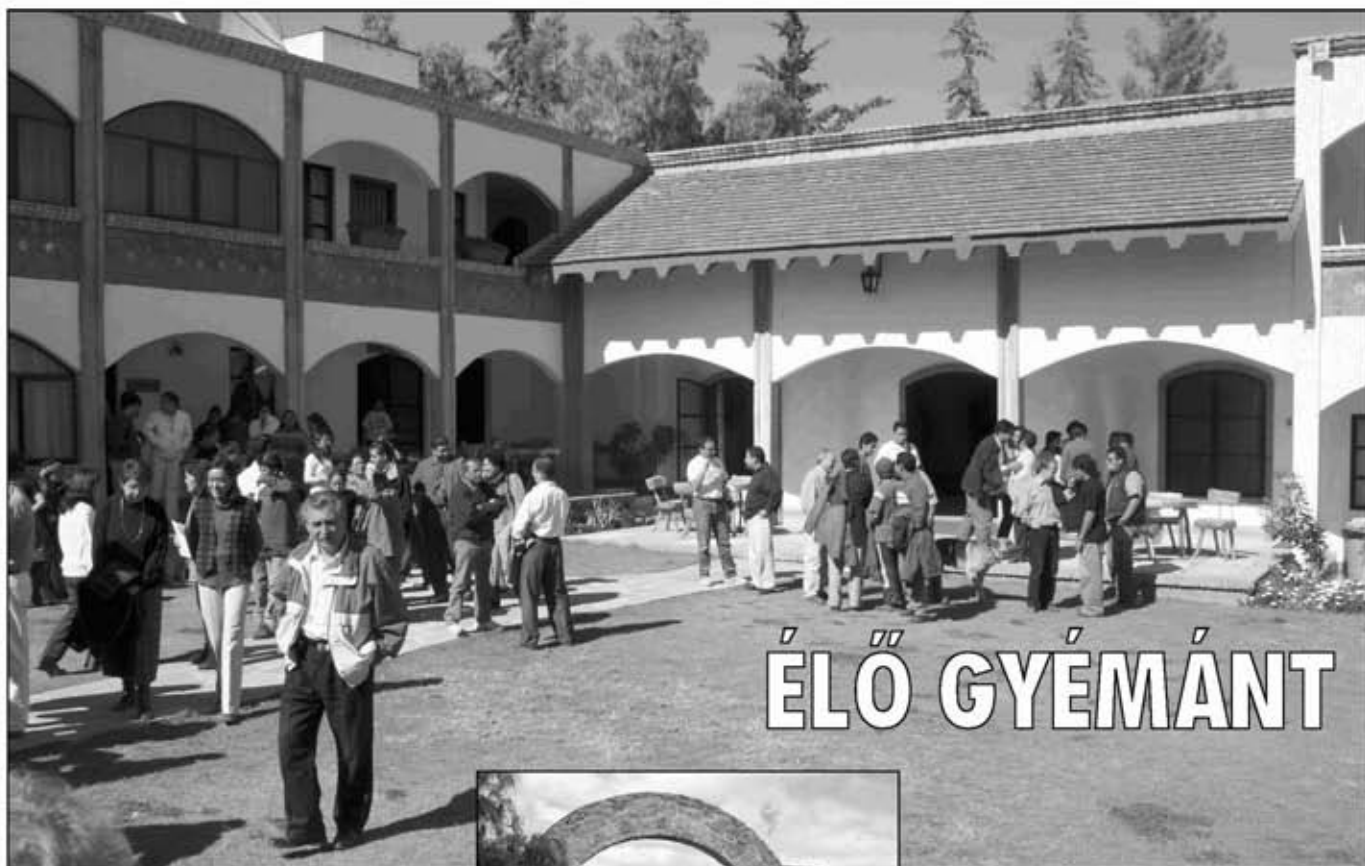
Ennek a szernek a használata valódi magzatelhajtás, ezért ugyanolyan erköl-
csi megítélés alá esik, mint minden más művi abortusz.

Az emberi élet Isten különleges ajándéka, amelyet védenünk kell a fogantatás-
tól a természetes halálig.

Minden embernek Istentől kapott természetes joga van az élethez. Az emberi
életnek vannak bizonyos szakaszai és állapotai, amikor különösen rászorul má-
sok oltalmazó szeretetére: a születés körül, betegség esetén és öregkorban. En-
nek biztosítása az egyén és a társadalom kötelessége.

A mások életének tisztelete és védelme nem relativizálható. Az abortusztablettával
egy önmagát megvédeni nem tudó emberi életet oltanak ki. Ezért ennek
használata is súlyos bűn. Az élet kioltása mellett arra is figyelmeztetünk, hogy a
tablettákkal elvégzett abortuszok egészségi, lelki és társadalmi következményei
beláthatatlanok.

*Részlet A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia
szeptember 23-i nyilatkozatából.*

Bartus Sándor

A Máriapoli városka úgy illeszkedik bele a majdnem százmilliós mexikói társadalom összetettségébe, mint egy kis oázis.

EL DIAMANTE – A GYÉMÁNT – így hívják Mexikóban az állandó Máriapolit, ahol mindenki megtapasztalhatja, hogy az egység lehetséges a különböző kultúrájú emberek között. *Bobán Zoli* barátunk az első fokolarinók között telepedett le az Iztlaccihuatl, a Popocatepetl, a Malinche és az Orizaba – Mexikó négy legmagasabb hegye – közé ékelődő városkában: „A mi Gyémántunk nem más, mint Jézus közöttünk. És szeretnénk mindig őrizni ezt a kincset!”

Ha valaki veszi a fáradságot, és visszalapoz a korábbi Új Város számokban, megtalálja e történet előzményeit: 1997. júniusában a filozó-

A mexikóiak közül rengetegen hihetetlenül szegények és egy párán hihetetlenül gazdagok. Becslések szerint huszonnyolcmillióan élnek a létminimum alatt. Az itteni emberek meg tudnak elégedni kevéssel is, és annak is nagyon örülnek. Panaszkodni soha senkit nem hallani. Néhány hete vonult át az utóbbi évek leghevesebb hurrikánja, a „Wilma”, a Yucatan-félszigeten, és egymillió embert tett hajléktalanná. Városokat, utakat, hidakat rombolt le, távvezetéseket, hajókat tett tönkre... Az egész ország megmozdult, hogy segítséget küldjön: központokat szerveztek minden bevásárlóközpontban, az iskolákban, a benzinkutaknál. Bárki vihetett ennivalót, vizet, ruhát, amit a kárvalott nélkülözőknek szánt. És naponta rengeteg kamion és repülő indult útnak ezekkel a csomagokkal.

fia díszdoktorává avatták *Chiara Lubich*-ot, a Fokoláre Mozgalom alapítóját, a mexikóvárosi Keresztelő Szent János Egyetemen. Ez alkalommal elkísérte útjára az Új Város is, hogy hírt adjon az újdonságról, az evangéliumi bölcsesség újdonságáról, amit akkor tapasztalunk meg,

A MUNKÁNÁL IS FONTOSABB

Két fiatal, *Jesus* és *Hugo* egy barátjával, *Andrésszel* templomokat, házakat díszít, képeket készít két éve. Erről mesélt Hugo a városkában tartott fiatalok találkozóján:

„Andrés művész, sok tapasztalata van, nekem pedig gőzöm sem volt a művészetről, ami elég kínos. Sokféle technológiát, fogást alkalmaztunk, és rögtön túl nagy fába vágtuk a fejszénket: elvállaltuk egy templom díszítését. Nem voltak megfelelő szerszámaink, és keffen kevesen is voltunk erre a munkára. Rádásul hiányzott a gyakorlatom, mégis – úgy hiszem – mindezek mögött Isten állt. Gondolhatjátok, hogy sokszor hibáztam, de annyira éreztem Andrés befogadó szeretetét, hogy erre alapozva mégis belevágtam, újra és újra. Ekkor tanultam meg, hogy fontosabb az ember, mint maga a munka. Sokkal jobban haladtunk, mint gondoltuk. Sorra jöttek a kihívások. Mégis, bár különbözőek vagyunk, bár fo-

galmunk sem volt, hogy mit vállaltunk, és nagyon különböző, sőt nem megfelelő a képzettségünk, mégis tudtuk folytatni. És túljutottunk minden akadályon, csak azért, hogy megmentsük a köztünk lévő kapcsolatot. Ebből születtek a nagy dolgok.”

„Én fél évvel később érkeztem – folytatja *Jesus* –, és nagyon jól esett, ahogy a többiek fogadtak. Kevesen, kevés szerszámmal, mégis jókedvűen és becsülettel dolgoztak. Amikor én is beálltam közéjük, igen türelmesek voltak, merthogy

addig én semmi hasonló munkát nem végeztem. Akármilyen fárasztó reggel 7-től néha hajnali 1-ig dolgozni, ha Jézus köztünk volt, nem éreztük ennek a súlyát. Egyszer nagyon későn végeztünk, és másnap korán mentünk dolgozni Hugóval. Borzasztó fáradt volt mindkettőnk, de láttam, milyen elszántan dolgozik Hugo. Nem akartam egyedül hagyni, hát behúztam én is... Este megkérdeztem, miért küzdött annyira. Azt mondta, látta, milyen keményen dolgozom, és nem akart egyedül hagyni. Ez nagyon megerősítette a kapcsolatunkat.”

Ismét Hugóé a szó: „Egy másik jelentős esemény volt a házunk bővítése: nem volt naplank, sem ebédlőnk, így karácsony estére kész kellett lenni, mert száz embert vártunk vacsorára. December 5-e helyett, a munkások felelőtlenége miatt, és sok más okból, végül 24-én lettünk csak kész. Advent közepén, valami hiba folytán 220V-ot csatlakoztattak a házba, és bent minden háztartási gép leégett, ami be volt dugva. *(Mexikóban a hálózati feszültség 110 V – a szerk.)* Átmentünk a műhelybe, hogy megnézzük a munkagépeinket. Nagyon feszült pillanat volt. Meglepetésünkre egy gép sem égett le, mintha Isten azt mondaná: folytassátok, ez az én művem. Folytattuk, minden nehézséget leküzdve, de főként egymást szeretve, hogy ne veszítsük el a legfontosabbat: Jézust köztünk. A válasz pedig nem sokáig váratott magára.”

„Néhány hét elteltével kezdett érkezni a Gondviselés – meséli *Jesus*. Egy család hűtőszekrényt ajándékozott nekünk Karácsonyra pedig egy másik családtól mikró-t kaptunk. Minden gép új volt, jobb, mint az előzők. Még a tűzhelyet is elektromosra tudtuk cserélni. Sikertől minden időben pótolni, és karácsonykor felavattuk az új videót, a TV-t, a tűzhelyet, a sütőt...”

Fent: a szomszédos Acatzingo vendégszerető családjai megnyitják otthonaikat, hogy vendégül lássák az ország minden részéről érkezőket. Legtöbben bennszülöttek, egyszerű kereskedő és földműves emberek.

Lent: a Gen fiúk iskolája. Carlos, Octavio, Jesús, José. Alsó sor: Noe, Octavio, Hugo és Jorge.

ha egységben látjuk a dolgokat. Ha jelen van köztünk a Feltámadott, és részesülünk az Ő gondolataiban. Ha alázattal elismerjük, és magunkévá tesszük a testvérnépek kultúrájának értékeit, és ajándékozunk a mienkét. Ennek az eggyé válásnak a gyümölcseit láttuk kibontakozni Mexikóban.

Négy évvel később, 2001. júniusában Zoli összefoglalja addigi tapasztalatait: hivatása a fokolár-életre azt kérte, hogy késlekedés nélkül induljon (1995. januárban), hogy találkozzon a keresztre feszített és elhagyott Jézussal. Ma ezt így látja: „Talan azok a legnehezebb pillanatok, amikor nem sikerül a másikat vagy a környezetemet új szemmel nézni, mert az én elvárásaimmal hasonlítom össze a dolgokat, és az embere-

ket. Amikor megérkeztem, minden olyan furcsának, csúnyának tűnt, amíg rá nem döbentem, hogy kívülről nézek mindent, és Európához, Magyarországhoz akarom mérni.”

Útja lassan-lassan egy „csodálatos világba” vezetett, a „világ legszebb országába és legelragadóbb népe” közé. „Megértettem – írja –, hogy az embernek, bárki-nek csak egy valamire van szüksége: Istenre”.

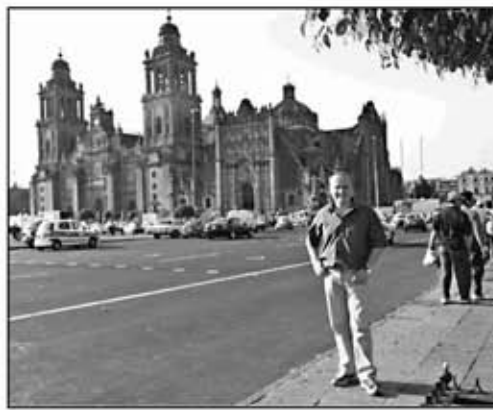
Azóta újabb négy év telt el. A Fokoláre Mozgalom Máriapoli városkája úgy illeszkedik bele a majdnem százmillió mexikói társadalom összetettségébe, mint egy kis oázis, ahol minden társadalmi rétegből jövőt szívesen fogadnak. Hatvan állandó lakójával az egység kultúrájának kicsiny laboratóriuma, melyet Jézus új parancsa alapoz meg: „úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”.

fecserence.org/nyon

A „Fiatalok nyarának” felfedezése: „Sokan nem is gondoltuk volna, hogy tudunk fűvet nyírni, főzni, fát, ültetni, széket csiszolni...”

A mintegy nyolc hektáros egykori haciendán (tanyán) ma már rengeteg új ház veszi körül az 1700-as évekből származó régi uradalmi épületet. Itt egészen újfajta harmónia fűzi össze a múltat és a jelent. Különböző kultúrák találkoznak a jellegzetes mexikói környezetben, hogy kölcsönös ajándék legyenek egymás számára. Évente mintegy tizenötezer látogatnak el ide – akár ezer kilométer távrolról – a Mária-

Bohán EMI

Fent: Bohán Zoltán: „Két éve Isten azt kérte tőlem, hogy költözzem vissza a fővárosba. Emberileg nézve, most még szebb lenne az El Diamantében lakni, mert azóta nyílt meg a gen fiúk iskolája, sok az új lakos, az új munkahely, minden virágzik. De tudom, hogy elég élnem száz százalékban a jelen pillanatot, mert egyedül ez számít.”

polira, kongresszusokra és találkozókra, vagy éppen csak pihenni.

A városkában többféle iparos, kézműves műhely talált otthonra, ahol javarészt fiatalok dolgoznak: egy festőműhely, egy kerámia üzem, sütőde, varroda és a templomdíszítők műhelye. A háromszáz vendéget befogadó Máriapoli központban pedig mindenki otthon érezheti magát. A városka szomszédságában megnyílt a „Santa Maria” iskola, sokak kitarató munkájának és bőkezűségének köszönhetően. Ma mintegy ötszáz diákja van: óvodásoktól a gimnazistákig.

Külön kell beszélni a „Fiatalok nyaráról”, ahol az egyetemes testvériségből kapnak ízelítőt az ide érkezők. Azért is, mert Mexikó népességének több mint a fele 24 év alatti. Idén nyáron második alkalommal valósult meg a fiatalok álma: júliusban egy egész hónapot töltöttek a városkában.

„El Diamante” egyre inkább betölti hivatását: tanúságtétel a világ számára, hogy Jézus új parancsára építve hogyan lehet egy új társadalmat építeni. ■

A taizéi Alapító abszurd halála, vértanúsága pecsételte meg az életét, amit a megbékélésnek, az ökumenizmusnak és a fiataloknak szentelt.

„**K**IK VAGYUNK?”, tette fel a kérdést évekkel ezelőtt naplójában Roger Schutz. „Egy kicsiny és gyenge közösség, mely egy hajszálnyit, örültségnek látszó reménysugárba kapaszkodik: abba a hitbe, hogy létre jöhet a keresztények közötti, és minden ember közötti megbékélés.” Ez a megbékélés, a taizéi közösség életének legtragikusabb pillanatában sem gyengült egy másodpercre sem. Amikor azon a bizonyos augusztus 16-án, az esti vesperás alatt – a megbékélésnek szentelt templomban – egy elmeháborodott asszony halálosan megsebesítette a szelíd, kilencvenedik évében lépett Alapítót, akkor a jelenlévő szerzetesek és a kétezeröttszáz fiatal fájdalomkiáltása közös imádságban

Roger és Chiara

Chiara Lubich, amikor értesült Roger Schutz haláláról, azonnal táviratot küldött a taizéi közösségnek. „Istennek és a felebarátoknak adott életét vértanúsággal koronázta meg. Most a Szentháromság ölében, és az öröm teljességében tudjuk őt.”

A béke építőjeként, a remény és öröm prófétájaként emlékezik Roger testvérré. Kifejezi vágyát, hogy tovább folytatódjon a Roger testvérré és a taizéi közösséghez tűződő mély barátság, most, hogy már megérkezett a mennybe. Több, mint negyvenéves ismeretség és levelezés áll mögöttük. Testvéri kapcsolatuk azért is szövődött különlegesen, mert akit Isten megajándékozott, az tud igazán megérteni egy másikat, olyan valakit, akit Isten ugyancsak megajándékozott.

A La Croix újságírójának Chiara ezt nyilatkozta egy alkalommal: „Roger-t jól ismerem. Előkészíti az ökumenizmus útját. Nagy barátságban vagyok vele és Max Thuriánnal.”

ROGER TESTVÉR

oldódott fel, hogy „ne az erőszaké maradjon az utolsó szó”.

Abszurd és erőszakos halála fényt vet egész életművére. A taizéi közösség tanúságot tett a befogadásnak, a párbeszédnek, az imádságnak és a békének szentelt „szenvedélyes hivatásáról”. Így álmolta ezt meg 1940-ben a két svájci protestáns fiatal, Roger Schutz és Max Thurian, amikor letelepedett a dél-burgundiai Clunyhez közeli dombon. Ott húzódtott az egymással háborúban álló nemzetek és a megosztott keresztények közötti határ.

Roger testvér olyan közösséget akart alapítani, melyben az Evangélium lényegét jelentő egyszerűséget és a szívbeli jóságot lehet megélni.

Ma, több mint huszonöt országból mintegy százan vannak Roger testvérei, katolikusok és protestánsok. Hetvenen Taizében, a többiek

„1974 augusztusában, a fiatalok első zsinatán, Taizében találkoztam vele először – írja egy visszaemlékezésben. Akkor százharminc országból negyvenezren voltak ott. Az utolsó nap, órákon át, állva, egyesével búcsúzott el a fiataloktól. Széldének, védtelennek és rendkívül befogadónak láttam. Ami leginkább megérintett, az a belőle sugárzó Feltámadott fénye volt.”

Roger testvérnek volt még egy titka: az öröm! Erről tanúskodik júniusban írt utolsó levele is, amiben a kilencvenedik születésnapjára küldött jókívánságokat köszöni meg Chiarának: „Nem felejtem mindazt, ami oly régóta óta egyesít minket, találkozásainkat Rómában, Grazban. Felfedeztük az örömet, ami életünk alázatos odaajándékozásából fakad! Igen, Isten azt akarja, hogy boldogok legyünk!”

Felfoghatatlan, meddig kellett elmennie élete odaajándékozásában. És mindaz éppen az Ifjúsági Világtalálkozó és XVI. Benedek kölni ökumenikus találkozója előtt! Szíve szenvedélyének gyümölcsei bátorítanak minket.

kis közösségekben – fraternitásokban – élnek Bangladesben, Dél-Koreában és Brazíliában.

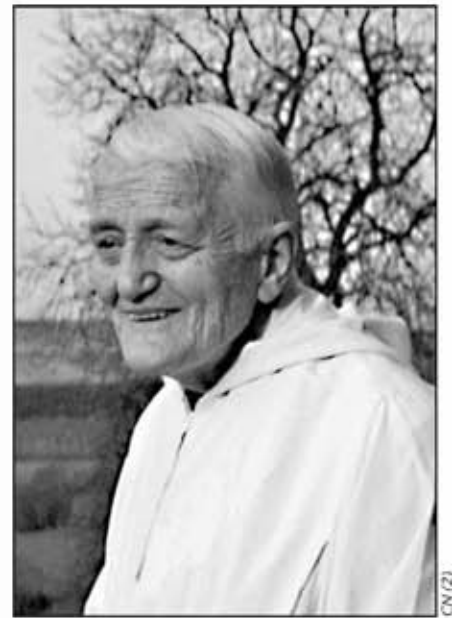
A II. Vatikáni zsinatra megfigyelőként meghívást kapott Schutz és Thurian testvér. „Miért bízunk meg bennünk ennyire?” – kérdezte Roger XXIII. János pápát. „Mert gyermeken ártatlan a tekintetetek” – hangzott a válasz.

1957-ben érkeztek Taizébe az első fiatalok. Attól kezdve szájról-szájra terjedt az addig ismeretlen francia falucska neve.

Minden évben fiatalok ezrei töltenek itt hosszabb-rövidebb időt. Roger testvér ötletéből született a fiatalok zsinata, a Taizé-hét és az év végi találkozó az európai városokban. Ezek előzték meg és segítették valószínűleg a Wojtyła pápa által kezdeményezett ifjúsági világtalálkozó megszületését: a fiatalok megértették a keresztények közötti megosztottság botrányát, és ami még ennél is több, segítséget kaptak a máris egyesítő lényeg megtapasztalásához.

Az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa és az Európai Keresztény Egyházak Konferenciája is – amely ortodox, anglikán és protestáns egyházakat tömörít magában – jelentőségteljes közös nyilatkozatban emelte ki, hogy Roger testvér a keresztények közötti imádság és párbeszéd hídépítője.

Az egység fáradhatatlan, bölcs és csöndes munkása volt, karizmatikus és prófétai személyiség, aki tudott olvasni az idők jeleiből. A

teológia, a liturgia és a lelkeség terén az ökumenizmus ösvényére lépett, és hosszú utat tett meg testvéreivel együtt. Így vált Taizé Európa egyik nagy lelki központjává.

Alois testvért, aki német, katolikus és ötvenegy éves, nyolc évvel ezelőtt jelölte ki utódjává Roger testvér. Amikor Alois először fordult meg Taizében, alig töltötte be tizenhatodik életévét. Az alapító temetése után megkérdezték tőle, hogyan maradjon meg a fiatalok emlékeztében Roger testvér, ő mit szeretne? „Az életnek akkor van értelme, ha ajándékozunk! Az élet mérhetetlen érték!” – válaszolta.

Paolo Loriga
Vizsolyi László gondozásában

ÉPÍTÉSZEZ ISTEN DICCSÓSÉGÉRE

Ki ne ismerné Gaudí különleges, egyedi művészetét? Ám vajon tudjuk-e, ki volt ez a zseniális ember, és miért csodálják annyira alkotásait? Miért kezdeményezték boldoggá avatását napjainkban?

Körmeny Imre

BARCELONA, 1926. JÚNIUS 7. Késő délután, közel a Néri Szent Fülöp templomhoz a villamos elgázol és hosszan maga után vonszol egy idős embert. Az eszméletlenül fekvő kopott ruhájú férfit a szegények kórházába viszik, ahol egy sokágyas, zsúfolt kórterembe kerül. Öt napra rá a fél város gyászolja. Négy kilométeres sorfalat állnak az emberek, hogy fejet hajtsanak *Antoni Gaudí i Cornet*, „minden építészek legzseniálisabbja,” a „katalánok legkatalánabbja” előtt. A még befejezetlen Sagrada Familia kriptájában helyezik örök nyugalomra, abban az épületben, amelyre élete utolsó negyvenhárom évét áldozta.

Egyszerű családból származott, édesapja rézműves volt; gyermekko-

rától reumatikus betegség kínozza, ami egész életén át elkísérte. Orvosai szigorú vegetáriánus diétát írtak elő és mérsékletes életmódot: ennek része volt a Néri Szent Fülöp templomban végződő mindennapi séta.

Hosszas keresés után jutott el sajátos stílusához, amit sokáig az építészet is vitatott. Csodáit a legegyszerűbb anyagokból alkotta meg. „Akarja tudni, honnét veszem modelljeimet?” – kérdezte egyszer műhelyének egyik látogatóját. „Vegyünk egy egyenesen álló fát: ez ágakat növeszt, az ágak meg gallyakat, s a gallyak leveleket. Minden különálló rész harmonikusan, fennköltén nőtt, mióta Isten, a nagy Művész megalkotta.” „A természetben nem fordulnak elő egyenes vonalak, a természetben sosincs egyhangúság” – szerette mondogatni.

Kevés házat alkotott: tizenhét épületegyüttest, mindegyiket Spanyolországban, zömmel Barcelonában. Tizenkét épület egy hárommillió nagyvárosra nem sok, de Gaudí megmutatta bennük, hogy a házakat, a parkokat, a templomokat nemcsak építeni, hanem formázni is lehet. Az építészet mint szobrászat – ez Gaudí! Könnyedség, simaság, áramvonalasság, az egyenes vonalak és az éles sarkok hiánya, élénk színek és gazdag díszítettség. Enteriőrjeiben rádőbbenünk saját szögletességünkre.

Lassan dolgozott, s amikor ezt a megrendelők szemére vetették, így válaszolt: „Az én megbízóm nem siettet”. Ő ugyanis Istennek épített. Talán leghíresebb műve a máig befejezetlen Sagrada Familia templom. Mitraszerű csúcsai a tizenkét apos-

tolt szimbolizálják, 106 méter magasak, mind különböző színekben és kialakítással. Nagy gonddal építette őket, mivel, ahogy mondta: „Az anyagok fognak lenézni rájuk.”

Hosszú utat járt be mint művész, és mint ember. Művészetére a középkor volt hatással, s azon belül a gótikus építészet remekei. Mellette hazájának építészeti öröksége inspirálta – a mór és a katalán tradíció keverve – és nem utolsósorban a táj, a természeti környezet. Több épületében, így a „kőbányának” vagy „darázsfszkeknek” is emlegetett Mila-házban feltűnnek előképként a kőóriások: a katalánok híres Mária kegyhelyének, Monserratnak a hegyei.

A fiatal Gaudí vonzotta a gazdagok és művészek világa: a legjobb helyekről öltözködött, elegáns éttermekbe járt. Érettebb korában már került minden feltűnést, szereplést, s visszatért azokhoz, akik közül jött, az egyszerű emberekhez. Sok építészeti részletet nem terveken dolgozott ki, hanem a munkásokkal beszélt meg, kinn az építkezésen. Amikor halálos ágyán felismerték, és ezért más kórházba akarták vinni a sokágyas, szegényekkel teli kórteremből, azt válaszolta, hogy ez itt az ő helye.

Előképei a középkor katedrális-építői voltak, akik évszázadokon át – az akkori lakóházakhoz képest – óriási templomokat építettek, kidolgozták azok minden, emberi szem nem látta részleteit is, Isten dicsőségére. Gaudí ugyanakkor egyszeri és

megismételhetetlen művész, akinek építészete sokakat inspirált: a szecesszió alkotóit, a tegnap és a ma organikus irányzatait.

Misztikus volt, aki alig bírt lábra állni a nagybőjti idő végén, mert anynyira megélte. A fényel játszott, a Teremtőt utánozta: vele és neki épített. Ezzel egyidejűleg azonban két lábbal a földön járó ember is volt: egyszerű anyagokból (téglából, kőből) és egyszerű szerkezetekkel dolgozott (kora vívmányait, a vasbetont és az acélszerkezetet nem is használta), burkolatként pedig a törött üvegcserepet, a köveket is hasznosította. Szobrainak modelljeit sajátosan választotta ki: Krisztust egy harminchárom éves munkásról mintázta, Júdást az építésvezetőről, Pilátust egy pásztorról, a Kisdedet egy ismerős unokájáról, Salamon királyt egy csavargóról, a római katonát pedig egy bárpultosról, akinek hat lábujja volt.

Magasra állította magának a mércét, és azt vallotta, hogy csak az egyszerű, a sosemvolt létrehozása lehet igazi alkotás, mert az utánzás, az ismétlés nem az. Életében alig ért el sikereket. A város egyszerű emberei voltak azok, akiknek a szívébe mégis beleszólt. Nekik építette a kizárólag adományokból készülő

Sagrada Famíliat, ők álltak kilométereken át az út mentén, tiszteletüket és csodálatukat leróva e nagyszerű ember előtt, aki életét a művészetnek szentelte, az építészetnek és ezen keresztül Istennek.

Épületei talán túl drágának tűnnek, s végképp érthetetlen, hogy a majd száz éve épülő templom miként szolgálja a közösséget. (Hacsak nem abban az értelemben, áttételesen, hogy a város szimbólumává lett.) Hogy ennek megítélésben ne hamarkodjunk el magunkat, álljanak itt *Joseph Ratzinger* szavai, aki a *Beszélgetés a hitről* című könyve szerzőtársának, az őt kérdező újságírónak ezt mondja: „A New York-i anglikán egyházi hatóságok úgy döntöttek, hogy felfüggesztik új katedrálisuk építési munkálatait. Túlságosan pompásnak, a nép felé majdnem sértőnek vélték, és elhatározták, hogy az erre szánt összeget kiosztják az emberek között. De a szegények elutasították ezt a pénzt, és kiereszalták a munkálatok újrafelvételét. Nem értették meg és különösnek találták, hogy a pénzzel törődjünk akkor, amikor Isten tiszteletéről van szó, és lemondjunk az ünnepélyességről és a szépségről akkor, amikor az Ő jelenlétében vagyunk.” ■

Előző oldalon: A Sagrada Familia székesegyház

Lent: A Güell-park színes, csempepikkelyes sarkánya.

Jobbra: A Casa Batlló homlokzata. Álmodozás a puhaságról és természetességről.

ÁRNYÉKOK ÉS FÉNYEK

Tóth Judit

EGYMÁS MEGISMERÉSE azt kéri, hogy akarjuk ajándékozni magunkat, szégyen és rejtegetni-való nélkül, őszintén vállalva az ezzel járó esetleges kényelmetlenségeket is. Ha ezt tesszük, akkor lehetőség nyílik, hogy életünkben rendkívüli pillanatokot éljünk meg, ahogy ez történt *Dohány Edit* és édesapja esetében. Erre férjével, *Lacival* így emlékeznek vissza:

„Édesapám – vág bele Edit egy mély lélegzetvétel után –, bár hagyományos vallásos nevelésben részesült, a háború után az őt ért megpróbáltatások hatására eltávolodott Istentől, és bizalmatlanná vált az emberekkel szemben.

Szüleim házassága tizenkét éves koromban felbomlott, de utána még tíz évig a közös lakásban maradtunk mindhárman. Az együttlakás

ellenére gyakorlatilag nem volt kapcsolatom édesapámmal, a köszönő viszonyt leszámítva. Nem volt könnyű így élni.

Amikor Lacit még, mint vőlegényemet bemutatam neki, kibukott belőle a családdal kapcsolatos rengeteg fájdalom és keserűség. Sajnos az esküvőnkre sem jött el. Csak egyetlen szál maradt kapcsolatunkból: néhány képeslap és azok a levelek, amelyek első, majd második unokája megszületését adták hírül. Válasz nem érkezett. Így telt el körülbelül nyolc év.

Közben mindketten megismertük a Fokoláre Mozgalmat, és azt határoztuk el, hogy új életstílust alakítunk ki, amelyben tettekre is váltjuk az olvasott Evangéliumot.

Ebből következett, hogy édesapámmal újra kell kezdenem a kapcsolatot: új lélekkel, elfelejtve a régi dolgokat, amelyek annak idején anynyi fájdalmat okoztak nekem. Ezzel a szívvel írtunk neki levelet, meghívtuk magunkhoz. És eljött!

Lassan indult a kapcsolat. Benem sok feszültség volt a rossz emlékek miatt, de mindannyiszor próbáltam erőt venni magamon.

Balra: „Apukám nyolcvanéves.”

A túldalolon: Az egyik gyermekünk a nagypapát választotta bérmaapjának.

Biró László családreferens püspök novemberi programjavaslata:

Az emlékezés hónapja. Tanuljunk elődeinktől. Ilyenkor gondolunk az elötlünk járókra, akik közül sokan már a temetőben nyugszanak. Főlelevenítjük házasságukat, a jóból és a rosszból egyaránt tanulhatunk. Törekedjünk megismerni egymás családját – hiszen a magunkkal hozott minták mélyen belénk vésődnek. Egymás múltjának megismerése könnyebbé teszi a kölcsönös elfogadást. Tárgyilagosan nézve a múltat, építsük reálisan a közös jövőt, gyermekeink jövőjét.

Amikor nálunk volt, teljes figyelmünket felé fordítottuk és lassan feloldódott. Mesélt gyermekkori élményeiről, tanulmányairól, a háborúban szerzett tapasztalatairól.

Gyerekkorában egy-két évig tanult hegedülni, és én is sok éven át játszottam az ő hangszerén, még zenekarban is, de sajnos egy napon vissza kellett adnom édesapámnak. Amikor meséltük neki, hogy egyik gyerekünk hegedülni tanul, azonnal felajánlotta, most ő adja vissza a hangszeret, hogy tudja unokáját segíteni. Amikor átnyújtotta, ezt mondta: Editkém, nálad jobb helyen lesz!

Sokszor gondoltam arra, bárcsak a legfontosabb, az egyetlen igazán lényeges dologban is egyek lehetnénk: a hitben. Amikor lelki olvasmányt akartunk neki ajándékba adni, azt válaszolta, hogy ilyen könyvekre nincs szüksége, mégis később lassan-lassan Isten megtöltötte szívét szeretetével. Húga súlyosan megbetegedett, erre odaköltözött hozzá és ápolta, később a kórházban naponta látogatta.”

Laci hozzáteszi: „Segítettem apósomnak húga temetését intézni. Editben felmerült a gondolat, milyen jó lenne, ha apukája ez alkalommal meggyónna és áldozna. Megemlítettem neki, hogy arra gondoltunk, milyen szép lenne lélekben

is felkészülni erre a temetésre, gyó-
nással és áldozással. Elgondolko-
dott, egy kis zavar látszott arcán, de

ekkor mondtam, megérdeklődöm,
hogymilyen lehetőség van egy élet-
gyónás elvégzésére. A temetés előtti

napon a reggeli szentmise után apó-
som elment gyónni, így a gyászmi-
sén már áldozott, ami nagy változást
jelentett az életében, mert hatvan
éve nem járult szentségekhez. Lát-
szott rajta a belső béke, letisztultság.
Egyik unokája így fogalmazott: Mi-
lyen más most a nagypapa!

Elhatározta, hogy komolyan ve-
szi a vallásos életet, betartja az elő-
írásokat, és mondta, hogy ezek sze-
rint akar élni. Minden vasárnap el-
megy a templomba, és imádkozik
húgáért is."

Édit még egy mondattal kiegészít-
ti: „Ennek a történetnek még nincs
vége. Vannak fényesebb és árnyéko-
sabb oldalai. Összefoglalva azt
mondhatom, hogy Laci szeretete
édesapám iránt rengeteget segített
nekem a nehezebb pillanatokban. És
közös újrakezdéseink mindig szebbé
tették a kapcsolatainkat a körülöt-
tünk élőkkel is.” ■

EL LEHET FELEJTENI A SÉRTÉSEKET?

*Azt hittük, túljutottunk már bizonyos problémákon, amikor a köztünk lévő régi ellentétek egyszer csak felerősödtek. Tíz-
zenegy évi házasság után, két gyermeket nevelve, segítségre lenne szükségünk,
hogy el tudjuk felejtetni kölcsönös sérelmeinket. Mit tanácsol?*

G. és L.

Ki tudja, házasságuk folyamán hány alkalommal kérhettek egymástól bocsánatot, nyíltan vagy kevésbé nyíltan, hogy aztán folytassák a közös utat? Ez egész biztosan jó gyakorlópálya volt eddig, de most úgy tűnik, hogy többről van szó. Talán csak egy váratlan kimerültség idézte elő, hogy az egyszer már feledésbe merült neheztelések és elvárások újból felszínre kerülhettek.

Ez mindenkivel megeshet. Még olyan józan, felkészült és áldozatkész házaspárokkal is, akik más, gondokkal küzdő családoknak segítettek adott esetben, amikor azok szorult helyzetükben nem találták a hosszú és sötét alagútból a kiutat.

Ha még idejében sikerül kivágni ma-

gunkat a burokból, és nem zárkózunk önmagunkba, akkor megelőzhetjük, hogy ez komolyabb törést okozzon közös életünkben. És újból lélegzethez jutunk, éltető oxigénhez, hogy tovább szeressünk. Talán ismerünk házaspárokat, akikhez bizalommal fordulhatunk, vagy házassági problémák kezelésében jártas komoly szakembert, vagy olyan papot, akizhez barátság fűz... Hátralépés lenne? Nem hiszem, inkább előre léphetünk: mert lehetőségünk nyílik, hogy még komolyabban és tudatosabban megerősítsük az első igenünket, amit a társunknak az esküvő napján kimondtunk. És rájövünk, hogy ez az akkor és most kifejezett igen mindenek előtt személyes válaszuk a Szeretetre, arra a szívünkben fellobbanó szikrára, amikor összetalálkoztunk. Mert állandóan felfedezni való titok a másik léte, akire igent mondunk, és aki sohasem birtokolható.

Ez az igen továbbá arra is szólít, hogy újra és újra megtaláljuk közös életünk mozgatórugóit, hogy a még kialakulatlan jövőben is gyermekeknek adjunk életet, és

segíthessünk – most már sokkal több tapasztalattal – másokat.

Honnan vegyük az erőt, hogy újrakezdjünk, és mitől fogunk remélni ebben a megújulásban?

Azt mondják, amikor Isten megbocsát, akkor mindent elfelejt.

Ez nem azt jelenti, hogy nekünk el kell távolítanunk az egykori sérülések emlékét, amikor másokat megbántottunk, vagy minket sértettek meg. Inkább azt, hogy átalakíthatjuk úgy, hogy a megújult befogadásról szóljon, és arról a párbeszédéről, amit újra kezdünk – talán már nem olyan meggondolatlan és felszínes, hanem tartalmasabb szavakkal.

Aki hisz, talán hamarabb bátorságot vesz, hogy nyíltan hagyja az ajtót a másik előtt, aki eltávolodott. Vagy könnyebben kopogtat, hogy szeretne megjavulni.

E nélkül a teljes tudatosság nélkül is minden ember újra megtalálhatja a helyes irányt, hogy képes legyen hinni az emberi szívben, amely mindig és csak arra hivatott, hogy szeressen.

Letizia Grita Magri

1996 BUDAPEST – 40 ÉVES ÉVFORDULÓ
2006 BUDAPEST – 50 ÉVES ÉVFORDULÓ

AZ EMBERISÉG SZOLGÁLATÁBAN

Ahogy az októberi számban már értesültünk erről, „Isten önkéntesei” születésének ötvenedik évfordulóját 2006 szeptemberében az egész Fokoláre Mozgalom Budapesten ünnepli. Az ünneplésbe mi is bekapcsolódhatunk.

Téglásy Klára és Nagy Péter

EGY ÚJ EMBERISÉG FELÉ – negyven év a Szeretet civilizációjáért” címet viselte az előző évforduló, amit 1996-ban Budapesten, a Dózsa György úti Kongresszusi Központban rendeztük. (Olvashattunk róla az Új Város 1997. januári számában.)

Felejthetetlenek az akkori események. Nagyon sokan érkeztek egész Európából, és a többi földrésről is faxokat, üzeneteket kaptunk.

De mit is ünneplünk? Kik „Isten önkéntesei”?

1996-ban köztünk volt a Fokoláre Mozgalom alapítójának egyik legelső társnője Dori Zamboni is, aki így mondta el születésük történetét:

1943–44-ben egyre többen csatlakoztak az első fokolár körül kiala-

kult közösséghez, akik a saját környezetükben maradván, száz százalékosan akarták élni az egység lelkiségét. Chiara Lubich egy új hivatást sejtett meg bennük. Nagylelkűek voltak, szabadon választott vagyonszösséget éltek. Életüket leginkább a konkrét szeretet jellemezte, és a társadalomért akartak dolgozni. Az ötvenes években egyre többen lettek, és különböző társadalmi rétegeket képviseltek.

Isten sokszor a körülmények kapcsán hív életre valamit. Így volt ez 1956-ban is, amikor Magyarországon kitört a forradalom. Európa népei tehetetlenül figyelték, hogy mi történik. Egy újabb világháborútól féltek.

XII. Piusz pápa rádióüzenetben fordult az egész világhoz: Istent kellene visszavinni a társadalomba, mert egyedül Ő tud segíteni. „Isten, Isten, Isten!” – visszhangoztak a pápa szavai.

Chiara Lubich – erre a felhívásra válaszolva – szinte egy kiáltványt intézett a körülöttük lévőkhöz: „Nekünk kellene élen járni ebben a küzdelemben! Istennek önkéntesekre van szüksége, akik elviszik Istent oda, ahol nem ismerik és nem szeretik Őt... Akik az első keresztények példájára – bár szabadok – szeretetből Jézus szolgálói lesznek. Ő a ti tanúságtételeteket várja a világban”.

Sokan válaszoltak erre a felhívásra, és felismerték benne hivatásukat.

Ez volt tehát az első szikra, ennek következtében született meg a Fokoláre Mozgalomban az önkéntesek alakja, egyre világosabb lett küldetésük. Arra kaptak meghívást, hogy „az őket körülvevő társadalom struktúráiba elvegyítsék az isteni kovászt, amely egy új emberiséget teremt a családi és az egyházi élet minden területén”.

A rákövetkező évek folyamán egyre jobban kirajzolódott az önkéntesek alakja, egyre világosabb lett küldetésük. Arra kaptak meghívást, hogy „az őket körülvevő társadalom struktúráiba elvegyítsék az isteni kovászt, amely egy új emberiséget teremt a családi és az egyházi élet minden területén”.

A negyvenéves évforduló alkalmából Chiara üzenetet küldött a budapesti kongresszusra: „Isten önkéntesei, gyönyörű a hivatásotok!” És azt kívánta, hogy „miképpen Mária mennybevételekor testében a teremtett világot magával vitte a Mennyszágba”, úgy Isten önkéntesei a megújult világgal együtt juthassanak majd be oda. A gazdaság, a művészetek, a nevelés, az egészségügy, a kommunikáció, a politika, és az élet minden más területén vezessék Istenhez a társadalmat.

Talán nem véletlen a mostani évforduló címe: „Isten önkéntesei – 50 év az emberiség szolgálatában.”

Ahogy forgatjuk a tíz évvel ezelőti emlékeket, leveleket, megérint annak a lelkesedésnek, örömmek a szele, ami akkor ott fűjt köztünk és körülöttünk.

Információs központot alakítottunk ki, ahol valóban megtapasztaltuk, amit annak idején az őskeresztényekről írtak: „Nézd, hogy szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért”. Az érkezőket szinte a repülőtértől vagy már az autópályától ez a légkör vette körül. A külföldi buszok messziről fölismerték a főutak mentén és a közeli nagyobb útkeresztezéseknél, hogy az ott „sétálgatók” őket várják...

Sok ajándékot, felajánlást kaptunk erre a rendezvényre. Többek között Dányból egy igazi disznótort... Így a külföldieket egy gyö-

nyörűen feldíszített teremben fogadásra hívtuk meg ebből. „Profi” pincérek – a csokornyakendőkben megjelent gen 3-ak – szolgáltak fel. A szeretet találékonyságának megannyi jele, mely mind azt erősítette, hogy egyetlen családhoz tartozunk.

Tíz évvel ezelőtt 1550-en voltunk. Jövőre 9000 embert várunk az Arénába – Isten nagyobb dicsőségére. ■

Balra: '56-os emlékmű a budapesti Széna téren.

Jobbra fent: Duccia Cagliari, az első női önkéntes 1996-ban felszólalt a budapesti kongresszusunkon.

Középen: A felejthetetlen fogadás a Szent László Gimnáziumban.

Alsó képen: Dori Zamboni, Chiara első társnője magyar önkéntesekkel Máriaremetén.

ARANYSZABÁLY

Közel százharmincan tapasztaltuk meg a nyár végén Bükkzsércen, hogy a testvériség tőlünk függ. Beláthatjuk ennek igazságát, ha lépünk a másik felé, de maradhat közhely is, ha ezt elmulasztjuk. Segítségükre volt az „arany szabály”: „Tedd azt a másiknak, amit szeretnél, hogy veled tegyenek!”

Az ötnapos „Gyerekek az Egységért” táborban nemcsak a nagy létszám jelentett kihívást az éjszakai szállásainkon, minden velejárójával, vagy a gyalogos ételhordás nagy kondérokkal. Kihívás volt az augusztus 20-i ünnepségen való szereplés, a falujátékban a helybeliekkel való ismerkedés, az iskolában vég-

zett „közmunka”: a festés utáni takarítás, de a falu idős embereinek meglátogatása is. A legnagyobb kihívást a testvériségre, a legtermészetesebb helyzetek jelentették. A számháborúban, az „öszönösen” győzni akaró ellenfél tisztessége, és az is, hogy csendben menjünk ki a szobából, ha valaki alszik, és ne kapcsoljuk fel a villanyt. Sportolás, kirándulás, táncház, élménybeszámoló és sok-sok beszélgetés – aki kereste a másikkal való barátságot, itt azt is megtalálhatta... Az eltelt napok bizonyították, hogy a testvériség nem közhely, nemcsak igazság, hanem elsősorban élet. Beszéljenek róla ma a főszereplők:

Számomra nagyon nagy élmény volt, szinte leírhatatlan. Egyáltalán nem volt szerepe az előítéleteknek, ezt mutatják a barátságos ismerkedések. Én ugyan most voltam először ebben a társaságban, de olyan jó érzés volt, hogy mindenki nagyon közvetlenül viselkedett. P. E.

Ez a tábor rengeteg dolgot formált át bennem. Sok mindent tisztáztam magamban, főleg az emberi kapcsolatokkal, és saját, kimondatlan elveimmel kapcsolatban. A testvériség korábban, csak mint közhely létezett a szótáramban, vagy mint megvalósíthatatlan eszmény a történelem folyamán, afféle elvont fogalom, egy kis rossz szójázzal persze... Először is rá kellett jönnöm, hogy a testvériséget nem feltétlen globális eszményként kell

BÜKKZSÉRCEN

felfogom, és keresnem, hanem kicsiben kell kezdeni, egészen apró dolgokkal. Kis mosolylyal, kézszerítással, egy szóval, akár egy pillantással, mert minden itt kezdődik. Aki kicsiben nem tudja megvalósítani, nem gondolható nagyban. *F. É.*

Megértettem, hogy nem csak akkor kell élnem a testvériséget, amikor én jó passzban vagyok, és nem csak azokkal, akiket szimpatikusnak tartok, hanem főleg akkor, amikor nehéz, és azokkal, akikkel nehezebben találok a hangot. *L. K.*

Nagyon nehezemre esik, hogy a másik véleményét elfogadjam, vagy akár meghallgassam, ha az enyém attól nagyon elütő. A falujáték segített ezt gyakorolni. *E. K.*

Nem vagyok egy nagy sportoló, az elején csak néztem, hogy mások hogyan játszanak, nem mertem beállni ilyen profik közé. Aztán, amikor azon a réten „röpíztünk”, olyan jól esett, hogy nekem is ugyanúgy passzolnak, meg drukkolnak, és megtapsolnak, ha egy jót ütök. *Z. K.*

Megértettem, hogy rugalmasabban kellene kezelnem a dolgokat... *G. M.*

Ahol ott van köztünk Jézus, vagy legalábbis próbáljuk köztünk tartani, ott olyan minden, mint a Mennysorszámban. *M. R.*

Ez volt életem eddigi legjobb tábora. A testvériség ott kezdődik, hogy megismerem a másikat. Erre pedig rengeteg alkalom és lehe-

tőség volt. Nem éreztem kötöttnek a programokat és mégis nagyon érdekesek voltak. *Sz. D.*

Mi nemcsak a Gyerekek az Egységért Mozgalom történetét írjuk, hanem egy olyan ajándékot kapunk a Jóistentől és egymástól, amit sehol máshol. Ez a tábor egyenlő volt az élet vizével. Talán nem túlzás azt mondanom, hogy mérföldkő az életemben! *K. B.*

Éreztük, valami igazán szépet hagyunk magunk mögött, aminek nem feltétlenül kell véget érnie. Folytatódhat az iskolában, ott, baráti társaságban, mindenhol! *G. Á.*

*Összeállította:
Kurucz Márta és Maucha Kristóf*

JÁTÉK, JÁTÉKOSSÁG, TANULÁS

Mindig büszkeséggel és reménnyel nézzük az elsősöket. Közben azért elszorul a szívünk: megállnak-e majd új helyükön; és megmaradnak-e gyerekek is? A tanító ebben a nem könnyű átmenetben dolgozik értük – és velük.

Hortoványi Emőke

MA AZ ISKOLÁK megküzdének a növendékekért. Már az óvodásokat hívogatják: év közben ismerkedni a falakkal, év végén pedig egy gálaműsorral – legalábbis ez a szokás a kispesti *Reménység Ökumenikus Keresztény Iskolában*. Így már nem egészen idegenként lép be a kisgyerek a kapun. *Tarjányi Bélával* beszélgetünk, a friss elsősök tanító bácsijával.

– Mire beiratják őket, sokan jártak már a foglalkozásainkon. Játék és a munka: ennek azért „iskolasza-

ga van”. Az első két hétben az óvodai dalokat, verseket, mondókat, meséket elevenítjük fel. Ki amit hoz, megtanuljuk együtt. És sokat játszunk, végig az egész évben. Mert a játék fontos. Gyűjtöm a játékokat. Beállok fogócskázni. Boldogok, ha Béla bácsit utoléri, és persze, én is elkapom őket. Behozhatják kedves játékaikat pár hétig. A meséket, a diafilmeket is eljátsszuk. Ha pedig belefáradnak az írásba, ujjgyakorlatokkal, mozgásos szünettel folytatjuk, mert hosszú még nekik a 45 perc. Sok a dicséret: piros pont, mat-

rica, nyomdázott mesefigura. Micsoda fáradozás, mire a függőleges vonal kiegyenesedik! Küzdenek a jutalomért, hogy megszerezzék. A tudásvágy rendkívüli a kicsikben. Van, aki csalódik is először, mert azt hiszi, hogy rögtön írni-olvasni fog.

Az osztály falán van egy vonat, a terem teljes szélességében. Ők ülnek a kocsikban, a fényképeiket kiragasztom az ablakaiba. Én vagyok a mozdonyvezető: együtt haladunk „a tudás birodalma” felé.

– Jó hírnévnek örvend ez az iskola. Össze tudtok dolgozni a szülőkkel is?

– Általában jól meg lehet találni velük a hangot. Szívesen megteszik, bármit kérek. Nagyon fontos, hogy jó kapcsolatban legyünk egymással. A családlátogatás, a fogadóórák sok mindent megmutatnak. Hogyan élnek? Milyen a gyerek kis élettere; például hol alszik?

Néha a szülő kéri a tanácsomat, és ez nem könnyű. Próbálok segíteni... Nagyon fontos, hogy egyfelét mondjunk, például, hogy nem csatlunk, vagy: a Coca-Cola árt... Ilyenkor megőrül a gyerek, mert megerősítve érzi magát: „Az anyukám is pont ezt mondta...”

A kereszténységnek igen nagy szerepe lenne abban, hogy hasonló értékrend szerint, együtt neveljünk. Közben, még nálunk, az egyházi iskolában is fele-fele arányban vannak a hívők és a nem hívők. De ez is segít egymás elfogadásában és a különbözőségek tiszteletben tartásában. Szép, hogy felekezete szerint mindenki tanul hittant. A meg nem ke-

Borján Sándor (3)

resztelt gyerekek is, akik az egyházi szabályozás szerint három év után jelentkezhetnek akár a keresztségre is. Ez aztán nem mindig következik be, és nem is elvárás. Ha megtörténik, az iskola sikerét jelzi. Mert missziós munka a miénk is.

– Amikor pedig összeütközésbe kerül a szülő a tanárral, a képviselt értékrenddel?

– Korlátokat kell szabni, ez nagyon fontos. A gyerekek is könnyebb, mert így megoldódnak számára olyan dolgok, amivel gyakran egyáltalán nem tud mit kezdeni. A szülők feladata: felállítani és betartatni a szabályokat. Ha liberális szemlélettel közelítenek, akkor ez nagyon nehéz. Előfordul – ha nem is sűrűn –, hogy megsértődnek, és elviszik a gyerekeiket. A fogyasztói szemlélet szellemében, mint az áruházban: Nem teszük? Otthagynom... Ahelyett, hogy közösen próbálnánk megoldani a nehézséget. Mert egyáltalán nem helyes elodáznai, eltussolni valamit.

– Manapság sok a „királyfi és királylány” – és közben akadnak „kis koldusok” is... Hogy lesz mégis egy csapat belőlük?

– Érzem, hogy ez valós probléma. Az iskola nem csak azért van, hogy megtanítsa a betűket és a számokat kanyarítani. Ha tudja is valamelyik, nem mindig őt szólítom fel. Ha játszunk, nem épp azt, amit egy akar. Ahogy foglalkozom velük, meg tudom magyarázni, hogy nagyobb öröm együtt játszani. Nagyobb az öröme, hogy lemondott valamiről. A jelszó: ITT ez a szokás, ITT ez a szabály. Névnapon? Az ünnepelt kínál, én pedig segítkezem, hogy mindenki egyformán részesüljön. Ha verekednek, összevesznek, meghallgatom őket. Kiderítem, hogy mi hogyan volt, beszélünk róla. Időt szá-

nok rá, próbálom rendezni... Nem mindig sikerül teljesen. A büntetést mindkét fél megkapja. Ez kemény a gyerekeknek. Mégis megtanulják, hogy érték, ha valaki engedi, hogy a másik válasszon.

Van közben olyan elsős is, aki fordítva nézi a könyvet. Mert az iskolapadban jutott a kezébe először. És nem azért, mert valamilyen fogya tékkel él. Ez mindig egyéni eset. Ilyenkor mellé állok. A sorban is, ha nincs párja, a játékban is, ha kihagyják. A viselkedésük, az egymás közti viszonyuk sokkal jobban megmutatkozik a szünetekben. Ezért töltöm velük az egész napot. Az iskolában végig az övék vagyok.

Nem mindig tudom megvédeni őket, a gyerekek érzik mégis. Az

egyik diákomról nagyon rossz vélemény alakult ki, a kollégák mindenáron el akarták küldeni, olyan gyengén tanult. Addig-addig támogattam, amíg kinötte magát. Erősítem, kísérem őt most is, amikor már nem tanítom.

– Van, hogy kudarc ér vagy elfáradsz? Miből merítesz erőt újra?

– Időnként kiabálok. Helyére kell tenni a dolgokat. Esténként azért, ha végiggondolom a napot, ezt szégyellem. Mégis érzik egy-egy kirohanás után, hogy nem haragszom rájuk. Ebben megnyugszanak, biztonságot találnak. Rendkívül fontos, hogy beleadjam magamat, az egész személyiséget. Ahhoz, hogy megszeressenek, nagyon bedobom magam. Meghat, amikor véletlenül papának szólítanak.

Nem az elméletek érdekelnek. Inkább a szívem, a lelkiismeretem, egyszerű tudásom szerint dolgozom. Az Evangélium minden szava igaz. Élni lehet belőle, mai is. Úgy vagyok jelen az iskolában, mint akinek ide szól a küldetése. Isten küldött, állított a gyerekek közé. Őt kell képviselnem, továbbadnom a saját eszközeimmel.

– Hogy miből merítem az erőt? A Mennyei Atyától, az ő kegyelméből. Sokszor így fogalmazom meg: ha keresem Őt, előbb-utóbb „összefutunk”, mint egy ismerőssel az utcán. Sokszor elkeseredem, ha nem sikerül valami, ha vélt vagy valós sérelem ér. S egyszer csak váratlanul „átölel az Isten” – ahogy Ady írja.

Nagy erő a szüleim, testvérem, a falum, a volt tanárain hite, példája is. Ezt szeretném átörökíteni. Erőt ad az egység karizmája, az önkéntesek közössége, ahol találkozhatunk Jézussal közöttünk. Sokszor munka után sikerül bemenni a templomba. Részt veszek a szentmisén, s az Eucharisziában Vele találkozom. Megbeszélhetem az örömeiket és a nyomasztó, nehéz dolgokat. Napközben egy-egy fohász, segítségkérés, vagy köszönet, hála valamiért. Annyira szeretném, ha az egész napom, a munkám egyetlen ima lenne. S kapcsolat Vele, Jézussal. ■

PSZICHOLÓGIA

Miért nehéz a valóságban élni?

Nehezemre esik elfogadni mind-azt, ami velem történik, állandó küszködés a másokkal való kapcsolat... mintha háborúban állnék mindennel és mindenkivel. Miért ilyen nehéz a valóságban élni?

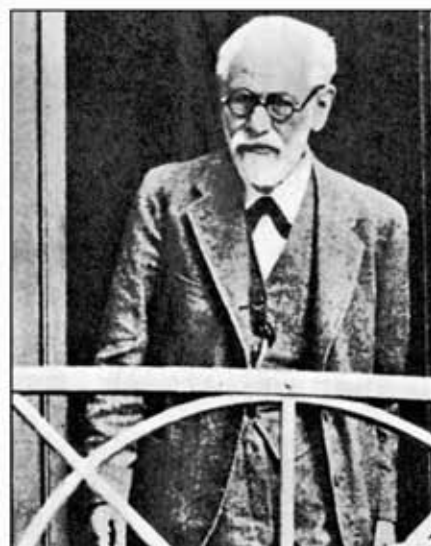
R. T.

Csupán készségesebbnek kellene lennünk másokhoz. *Aldous Huxley*, a nagy gondolkodó válaszolta ezt a halálos ágyán, amikor azt kérték tőle, hogy mondjon valamit az emberiségről. Egyszerű szavak, egyszerű megoldás. Segíthet, hogy könnyebben szembesüljünk a valósággal, amivel sajnos, gyakran nem törődünk.

A mentális betegségeknek közismert vonása, hogy a páciensek nem vesznek tudomást az őket körülvevő valóságról – ki kisebb, ki nagyobb mértékben.

Egyesek, mivel nem ismerik el a társadalom szabályait, megszegik a törvényeket. Mások azt állítják, hogy a környezetükben élők összezese-küvést szőnek ellenük, és nem látják be, hogy ez képtelenség. Vannak, akik félnek a zsúfolt, zárt terekben, a repülőgépen vagy a liftben, közben elismerik, hogy irracionálisak ezek a félelmek. Emberek milliói menekülnek a kábítószer-élvezetbe vagy alkohalmámorba, ezzel nyomva el magukban azt az érzést, hogy nem sikerül helytállniuk. Nem beszélve az olyan esetekről, amikor valaki inkább az öngyilkosságot választja, semhogy a valósággal szembené-zen.

Hatalmas jótétemény mentális egészségünk szempontjából, ha készségesen el tudjuk fogadni a valóságot úgy, ahogy eléink tárul, íté-kezések és elvárások nélkül. Így nem egy képzelt világba menekülünk, és nem táplálunk olyan reményeket, amiknek semmi közük sincs a való-sághoz. Ez azonban nem jelent pasz-szív belenyugvást, mert az egészsé-ges kritikai érzéket sértetlenül kell

Sigmund Freud,
a pszichoanalitika atyja

megőriznünk. Egyszóval, készsé-gesen igent kell mondani a valóságra, ellenállás nélkül befogadni, s hagy-ni, hogy alakítson minket, hogy nyi-tottan viszonyulhassunk hozzá, – indokolt esetben kellő kritikával –, de soha ne elutasítóan. Ha valaki a

valóságot készsé-gesen elfogadja, kiegyensúlyozott marad, és ez von-zó lehet a kör-nyezetének is.

A pszichoana-litikus *Sigmund Freud* mondta, hogy a pszichikai túlélés nagyjából attól függ, hogy valaki mennyire képes elfogadni a realitásokat – akár tetszik, akár nem. Továbbá, hogy mindenki-nek kötelessége ránevelnie ma-gát, hogy szem-benézzen a való-sággal. Ezt pedig úgy tehetjük meg, ha nem ke-resünk kibúvó-kat, ha nem ső-pörjük a szőnyeg

Végtelen

Sport és agresszivitás

Fiam hamarosan nyolcéves lesz, és nagyon szeretne futballozni egy csapatban, de még nincs itt az ideje szerintem. Főleg, mert úgy látom, manapság ez a sport túlzottan versenyközpontú és agresszív. Ön mit gondol erről?

F. P.

Megragadom az alkalmat, hogy beszéljek egy kicsit a sportról és óriási jelentőségéről a gyerekek, majd a serdülők nevelésében.

Minden sporttevékenységre természeténél fogva jellemző ugyanis a küzdőszellem, a sportszabályok keretei közé szorított versenyhelyzet. A motorikus funkciókat és képességeket azért kell a sportolónak begyakorolnia, hogy elérhesse jól meghatározott célját, a pontos szabályok betartásával.

Éppen a sporttevékenységnek köszönhetően tudják értékelni egyéni vagy csapatteljesítményüket a gyerekek – ez a sport egyik legbensőbb sajátossága –, miközben összecsapnak és megmérkőznek egymással. Ezenkívül lehetőséget

kapnak arra is, hogy szembesüljenek a játék szabályaival, és így hozzászokjanak, hogy kordában tartásuk indulataikat, agresszivitásukat. Önfegyelemre nevelik magukat, továbbá arra, hogy a maguk és a mások teljesítményét helyesen értékeljék és megbecsüljék.

A sport világa nagyon gazdag, teli van pozitív vonásokkal: elősegíti a személyes elköteleződést, serkenti a sportolóban a törekvést, ami arra motiválja, hogy jó eredményt érjen el, segíti a csapatszellem és a küzdőkészség kialakulását, a szenvedés elviselését és az áldozatvállalást. Manapság mégis úgy tűnik, ahogy ön is mondja, hogy ezek a pozitívumok háttérbe szorulnak, és előtérbe kerül sajnos az erőszak, az agresszivitás, a kiélezett és gyakran én-központú versenyzés.

Mit lehet tenni?

Mint minden emberi cselekvésnél, itt is szem előtt kell tartani, hogy ki, mit és hogyan csinál, mert minden ezen múlik. Elsődleges szerepe van az edzők és a vezetők nevelő tevékenységének – és természetesen a szülői hozzáállásnak.

Azt javaslom, hogy mielőtt beírta a csapatba a fiát, beszéljen a vezetőedzővel, és bizonyosodjon meg a sporttal kapcsolatos elveiről, valamint ön is mondja el szülői szempontjait.

Ami az agresszivitást illeti, legyen nyugodt, hiszen jól tudjuk, a sport játékos tevékenység is. Ennek pedig velejárója, hogy a résztvevők jó viszonyban vannak egymással. Így könnyen semlegesítheti a versengésből eredő agresszív viselkedést.

Gondoljuk csak meg, mennyire nem közömbös a sportnevelő és az edző személye, hiszen az ő dolga – és általában a felnőtteké –, hogy támogassa az egészséges és helyes sportélet kialakulását, hogy az agresszivitást és a vetélkedést átalakítsa a szolidaritás és a játékosok közti dialógus pozitív tapasztalattá.

Ezio Aceti

alá korábbi tapasztalatainkat. Gyakran megesik, hogy nem látunk a szemüktől: vagyis a körülöttünk zajló dolgokra nem szentelünk kellő figyelmet. A készségesség tehát a kulcsszó: a jó közérzet titka, az emberi megnyilvánulások között a legemberibb, mert ebben válunk leginkább önmagunkká. Hozzásegít ugyanis, hogy sikeresen kezeljük létünk gyakorlati és lelki vonatkozásait. Képessé tesz arra, hogy meg tudjunk felelni az alapvető kívánalmaknak, a realitások világában. Ahogy az a következő kis történetből is kiviláglik:

Egy fiatal nő autóval hazafelé tartott a munkából, amikor véletlenül összekocant az előtte haladóval. Könnyek között magyarázta, hogy az autója vadonatúj, nemrég vitték haza az autószalonból. Hogyan fogja ezt megmondani a férjének? A másik autó vezetője megértő volt, de elmagyarázta, hogy mégis fel kell írniuk a jogosítványaik számát és a biztosítás adatait. Miközben a hölgy a papírokat kereste egy nagy barna borítékban, kiesett belőle egy cetli, amire férfias kézírással rá volt írva: Baleset esetén... ne feledd el drágám, hogy téged szeretlek, nem az autót!

Pasquale Ionata

©. Erhardt Gyula

KERESZTÉNY CIVILEK - CIVIL KERESZTÉNYEK

Keresztény polgárként helytállni a politika, az egyházak és a civil szféra határmezsgyéjén - tömören így foglalható össze a tavaly májusban alakult Keresztény Közéleti Akadémia megálmodóinak szakmai és emberi hitvallása. Bár a szervezet alig több mint egy éve létezik csupán, rendezvényeivel, állásfoglalásaival, média-megnyilvánulásaival máris ismertséget szerzett a hazai közéletben és a médiumokban.

„Fontos szempontja tevékenységünknek, hogy reagáljunk a nagypolitika felől megfogalmazódó, és a társadalmat jelentős mértékben érintő kérdésekre, felvetésekre, elképzelésekre” - fogalmazta meg dr. Kránitz Mihály, az Akadémia elnöke.

A KKA október elsején a polgári médiák részvételével egynapos konferenciát és kerekasztal-beszélgetést szervezett az Egyház és a média kapcsolatáról.

www.kkaa.hu

VIRRASZTÁS A BAZILIKÁBAN

Az Eucharisztia évének magyarországi záróeseménye a szeptember 17-i eucharisztikus kongresszus, valamint az azt előkészítő virrasztás volt.

A budapesti Szent István Bazilikában hajnalig óránként váltották egymást a különböző egyházi közösségek, lelkiségi mozgalmak kisebb-nagyobb csoportjai. Imákkal, elmélkedésekkel és dalokkal adva hozzájárulásukat a közös szentségimádáshoz.

A virrasztáson a Fokoláre Mozgalom fiataljai is konkrét módon szolgálhattak:

„Az imák és énekek vezérfonalaként nekünk szánt gondolat - az Eucharisztia: a szenvedés, a halál és a feltámadás jelenléte -, úgy éreztük, egészen közel áll hozzánk. Pontosan ez az életünk: hogy napról napra megerősödünk az Eucharisztiaival. Hogy meghaljunk önmagunknak, szeretve minden felebarátot, és hogy az első helyre tegyük Isten akaratát. A fájdalmakban pedig az elhagyott, szenvedő Jézust ismerjük fel és öleljük át, és »támadjunk fel« Erte, Vele az életre.”

A SZENTLÉLEK JELEI A XX. SZÁZADBAN

A Szentlélekről megjelent első enciklika századik évfordulója alkalmából nemzetközi kongresszust szervezett a Karizmatikus Megújulási Mozgalom szeptember 30-tól október

2-ig a Fokoláre Mozgalom és a Sant'Egidio Közösség együttműködésével az olaszországi Luccában.

„A Szentlélek jelei a XX. században. A történelem újragondolása a tanúságtevők beszámolóin keresztül”. Mint a találkozó címe is elárulja, a XX. század történetét mutatták be sajátosan, azoknak a kimagasló személyiségeknek a tanúságtételén keresztül, akik főszereplőként élték meg ezt a századot.

XVI. Benedek pápa üzenetében annak a kívánságának adott hangot, hogy a Szentlélek mindig találjon befogadásra a hívek szívében, és terjedjen el a „Pünkösöd kultúrája”, amelyre napjainkban oly nagy szükség van.

A luccai nemzetközi konferenciát imáikkal kísérték a Karizmatikus Megújulási Mozgalom és más mozgalmak tagjai is az egész világon. Szabó Tamás, az MKPK mozgalmaért felelős püspöke szeptember 29-én, Budapesten.

A REGINA PACIS ÜNNEPE

Október 8-án ünnepre gyűltek a Regina Pacis tagjai Luisa Nottegar alapítóval együtt, hogy a közösség Magyarországra érkezésének 12. évfordulójá-

ra emlékezzenek. 1983-ban kezdték missziósaik a Kassai téri Szentlélek plébánia időseit, betegeit látogatni.

A Közösség sajátossága, hogy együtt élnek családok, szerzetesek és laikus testvérek, akik egymást ajándéknak tekintik, és Máriának, a Béke Királynőjének szentelik magukat. Arra éreznek hivatást, hogy a legszegényebbeket és az „utolsókat” szolgálják; lelkiségük az Evangélium elkötelezett megélésén alapul, különösen az egyszerűségben, az alázatosságban és a kereszt szeretetében.

A megalakult közösség különösen fontosnak tartja, hogy a családok gyermekeikkel együtt jöjjenek. Így az ünnepen a már ifjúvá érett egykori gyerekek szerepeltek az alapítás történetét bemutató musicalben.

Az ünnepi szentmisét, melyen tizenhárom házaspár újította meg „külső testvéri” ígéretét, Julius Janusz apostoli nuncius celebrálta.

EGYSZER
VÉGET ÉR MINDEN,
AMI NAGYSZERŰ!

AKKOR MI
MARAD MEG?

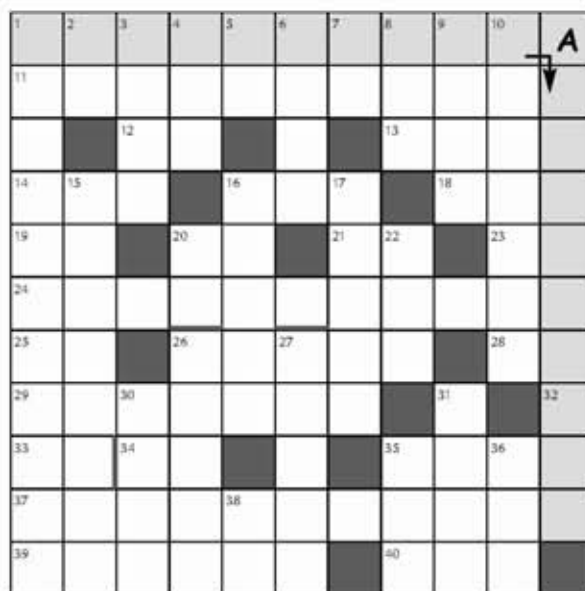
AMI
A LEGSZEBB!

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő: Szt. Ágoston teljes mondása a megfejtendő vízszintes 1. a hozzátartozó függőlegessel együtt. „A szülők élete olyan képeskönyv, amit a gyermek...”

Vízszintes: 11. Önkinzás. 12. Kiejtett betű. 13. Belékevert! 14. Létezett 16. Férfiruhanemű. 18. Segély páratlanjai. 19. 2/3 eke. 20. Idősebb rövidítve. 21. Részvénytársaság. 23. Hangos Bábel! 24. Mindenképp megtalált. 25. Zsák szélei!. 26. Tejtermékmárka. 28. Adél egyneműi. 29. A sivatag hajóján ül. 32. Bőr. 33. Fél este! 34. Kézbe tesz. 35. Végtelen őstenger! 37. Betiltson régies szóval. 39. Részeg. 40. Német egy.

Függőleges: 1. Eszébe juttatja. 2. Éneklő szócska. 3. Erdei vadat. 4. Nemzetközi segélyhívó jel. 5. Régi kettős betű fordítva. 6. Bográcsban főzött krumplis tészta tájszóval. 7. Zokog. 8. Mózes közepe. 9. Lombos volt, de most üres! A Biblia szövegének latin fordítása. 15. Buzdít. 16. Nem végleg. 17. Ilyen sütő is van. 20. Igevégződés. 22. Itt fordítva! 26. Érem (ékezet nélkül). 27. Össze-vissza lemos. 30. Van ige múltbeli alakja. 31. Októberi idő. 35. ... Lajos színművésznünk. 36. Tengeri hal. 38. Igás állat.

Októberi rejtvenyünket helyesen fejtették meg: Jávoroka Lajos - Kecskemét, Sudár Sarolta - Szekszárd, Welther Teréz - Miskolc, Molnár Béla - Budapest. A könyvjutalmakat postán küldjük el. Az októberi szám rejtvenyének helyes megfejtése: „Isten szótárában ismeretlen ez a szó: lehetetlen”.

2006

Új Város

Az egyetemes testvériségért

fraternity
broderskab

phralipe bratstvo

frăț'ie

TESTVÉRISÉG

fraternità

fraternité

germanor

braterstwo

FRATERNIDAD

broderlighet

kardeşlik

Geschwisterlichkeit

VELJEYS

братство

ELŐFIZETÉS – KEDVEZMÉNNYEL!

Segítsük a 21. század új kultúráját, az egység kultúráját megélni és elterjeszteni környezetünkben, mindennapjainkban!

Minden ÚJ ELŐFIZETŐNEK 10% kedvezmény (december 31-ig)

ujvaros@fokolare.hu • www.fokolare.hu